

The Project Gutenberg eBook of Johan Tobias Beckin elämäkerta, by Eero Hyvärinen

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Johan Tobias Beckin elämäkerta

Author: Eero Hyvärinen

Release date: October 22, 2015 [EBook #50279]

Language: Finnish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK JOHAN TOBIAS BECKIN ELÄMÄKERTA ***

Produced by Juhani Kärkkäinen and Tapio Riikonen

JOHAN TOBIAS BECKIN ELÄMÄKERTA

Koonnut

Eero Hyvärinen, pastori

Otava, Helsinki, 1906.
Oy Kuopion Uusi kirjapaino.

SISÄLLYS:

1. Nuoruus ja opintoaika. 2. Papillinen toiminta. 3. Yliopistollinen toiminta.

Vuoden 1800 kummankin puolen esiintyivät vallinneen *järkeisuskon* hedelmät kaikkien nähtäville. Kirkot olivat tyhjentyneet, seurakunnat ja vallassaolijat ylönkatsoivat uskontoa ja etupäässä

luonnollisesti sen edustajia, pappeja ja kirkkoa. Etenkin Pohjois-Saksassa toivoivat monet, että kristinusko oli muutamien vuosien kuluttua kokonaan häviävä maailmasta. Samaa ennustivat varsinkin Ranskan oppineet, kuten esim. Voltaire.

Mutta Jumala itse kutsui järkyttävillä tapahtumilla ihmisiä mielenmuutokseen ja uskoon. Sellaisia oli Ranskan *vallankumouksen* kauhistava kehitys, sitten *Napoleonin* sortovalta ja tämän kaikkivaltiaan odottamaton nöyryytys Venäjällä, niin myös kansallishengen, varsinkin Preussissa herääminen ja innostuminen sekä *vapautussotien* voittoisa päättyminen.

Näin antoi Jumala hänen puoleensa kansojen seasta korotettuihin hätähuutoihin vastauksen, ulkonaisen avun. Ja niille, jotka ikävöivät ja etsivät itseään Jumalaa ja hänen henkilähjojaan, vastasi hän myöskin. Vastauksena olivat ne uskonnolliset heräykset, joita tapahtui kaikissa osissa Saksanmaata, ja kaikissa kansankerroksissa ja joita jatkui useampia vuosikymmeniä.

Ajan vakavuus ja eräät syvemmin ajattelevat tai Raamatun totuudellisuudesta vakaumuksen saaneet yliopistojen opettajat auttoivat osaltaan, että syntyi uusi sukupolvi jumaluusoppineita, jotka kirkkoissa ja kouluissa julistivat taas avoimesti Kristusta ja hänen armoansa sekä totuuttansa. Epäkirkolliseksi käyneen ja vetistyneen kirkkoveisuun ja kirkkorukousten ynnä maallistuneen kirkkomusiikin täytyi antaa sijaa vanhalle, voimakkaalle veisuulle ja muulle vanhalle koetusti hyvälle tavalle. Rappiolle joutuvia kirkkoja korjattiin, niiden alastomia seiniä kaunistettiin kristillisillä taideluomilla. Aivan toisin kuin ennen astuttiin rohkeasti Raamatun, Kristuksen ja kirkon vihollisia vastaan kirjoin, sunnuntailehtisin ja kirkollisin sanomalehdin. Kirkon ja hurskasten arvo ja vaikutus kohosi voimallisesti ruhtinasten suosion ja sen kautta, että kunnollisia maallikkoja aljettiin käyttää yhteistyöhön, mutta kaikkein enin sen kautta, että etevät jumaluusoppineet ja kirkonmiehet eivät enää jättäneet kristinuskon levittämistä pakanain sekaan yhtä vähän kuin kansassa oleman epäuskon, siveellisen rappeutumisen ja ulkonaisen kurjuuden poistamista yksinään pietistein asiaksi, vaan yhtyivät heidän kanssaan *ulkolähetyksen* ja *sisälähetyksen* toimintaan.

Mutta tämä uusi vireys kirkon, sen aseman ynnä 17 vuosisadan mukaisen puhdasoppisuuden hyväksi sekä lähetyksien ja muun monitoimisen puuhan halu samoin kuin pääasiallisesti Zinzendorfin aikaista mallia tavoitteleva saarna ja hurskauden muoto toi mukanaan samalla vanhoja ja uusia *vaaroja* ja *vaurioita*. Ajanjaksona 1827-1878, jonka keskivaiheilla eräissä suhteissa samanlaisia kansankelvottomuuksia Europassa sattui kuin nykyäänkin ja jolloin toisaalta Raamattua polkeva tieteileminenkin oli voimakas, ei liene kukaan evankelis-luterilaisten keskuudessa niin terävästi osottanut, mikä koko aikakauden hurskausrienoissa on jumalallista ja mikä inhimillistä eikä taas niin vakuuttavasti ohjannut kristittyä Jumalan omaan sanaan, *Pyhään Raamattuun*, kuin *Johan Tobias Beck*.

* * * * *

Kunkin ihmisen elämä muodostuu kahden tekijän yhdysvaikutuksesta. Toinen tekijä on Jumala, kunkin elämän johdattaja, muodostaja ja hallitsija. Toinen tekijä on oma tekemisemme ja jättämisemme, tahtomisemme ja vaikuttamisemme. Elämän taito meihin ihmisiin nähden on siinä, että annamme Jumalan johdon vallita omaa tahtoamme ja toimintaamme sekä niin, Jumalan johdon rajoissa eläen, kilvoitteleminen saavuttaa päämäärän, elämän kruunun. Ajallisen elämämme täytyy siis, toisin sanoen, saavuttaa päämääränsä tulevaisessa elämässä. Meidän täytyy ajallisesta elämästämme viedä mukanaamme jotakin iankaikkisuuteen.

Sen miehen elämässä, jota tässä on aikomus lyhyin piirtein kertoa, on äsken sanottu aivan erityisessä mielessä merkillepantava, miten hän varhaisesta nuoruudestaan oppi asettumaan Jumalan johtoon ja miten hän, varovasti ja uskollisesti sitä seuraten, yhä enemmän muodostui siksi, mitä kaikki, jotka hänet tunsivat, hänessä ihmettelivät ja kunnioittivat: kokonaista miestä, hurskasta kristittyä, todellista kirjanoppinutta, joka oli yhtä lujasti juurtunut uskossa kuin rikas tuntemisessa ja väkevä uhrautumassa rakkaudessa.

1. Nuoruus ja opintoaika.

Johan Tobias Beck syntyi helmikuun 22 päivänä 1804 Balingen-nimisessä pikkukaupungissa Wyrtembergin kuningaskunnassa Etelä-Saksassa. Vanhempansa olivat yksinkertaista, kunnollista porvaristoa. Isänsä, saippuatehtailija Tobias Beck ei ollut varaton ja nautti naapurien keskuudessa semmoistakin arvoa, niin että toimitti kaupungin raatimiehen virkaa. Hän oli kyllä Jumalaapelkäävä mies, mutta ei, pojan oman arvostelun mukaan, elävässä uskossa Kristukseen. Siihen sydämentilaan pääsi hän vasta kuolinvuoteellaan. Äiti sitä vastoin, leipurimestari Rollerin tytär, Anna, oli jo kodista saakka tuonut perintönä mukanaan rakkauden Jumalan sanaan sekä vilpittömän hurskauden uskossa Jeesukseen. Hänestä tapasi arvosteluissaan liikoja huolellisesti karttava poikansa sanoa: "hän oli

uskollinen Herran palvelijatar ja vertaisiansa on vähän". Puotipöydän takana istuessaan oli hänellä aina esillä avattu Raamattu ja tuttaviansa kysymyksiin vastasi hän: en koskaan saa kyllääni tämän kirjan lukemisesta. Ei siis ihme, jos niin innokkaan raamatunlukijan poikakin jo ripille päästettäessä hämmästytti seurakuntalaisia Raamatusta opituilla vastauksillansa.

Johan Tobias oli vanhempiansa ainoa lapsi. Luonnollista oli, että hän sai kokea hellää rakkautta sekä kotonaan että äitinsä isän luona. Etenkin viimemainitulta, jonka kasvoista loisti Jumalan rauha, sai poikanen eläviä vaikutuksia mieleensä, millainen oikea kristitty on. Vaikka hurskaus ei kuljekaakaan aina, niin kuin muu tavara, perintönä vanhuksilta ja esivanhemmilta lapsiin, niin syytty kumminkin uskonelämä toisten uskon esikuvasta ja hengellisesti elävä herättää myös aina uutta hengellistä elämää. Sen tähden on aina suuri merkitys sillä, millaisessa piirissä, millaisessa hengellisessä ilmanalassa kukin saa nuoruutensa ajan viettää. Nuorella Tobiaalla oli onni saada myöskin koulussa nauttia sellaisen opettajan johdatusta, joka edisti hänen hengellistä edistymistään samassa hengessä kuin koti sitä teki.

Rakkaus luontoon, minkä kotiseudun ihana ympäristö oli herättänyt, rakkaus Raamattuun äidin esikuvan ja opetuksen mukaan, yhdessä ahkeruuden ja tunnontarkkuuden kanssa, olivat jo varhain esiintyviä piirteitä nuoren Tobiaan luonteessa. Tämä kaikki teki hänet rakkaaksi opettajilleen ja käänsi heidän huomionsa häneen. Synnyinkaupunkinsa pastori Osiander, joka hänet päästi ripille, kehotti häntä valmistautumaan papiksi, huomatessaan sen tarkkuuden, millä Tobias tajusi hänen opetuksiaan. Vähitellen kypsyykin nuorukaisen mielessä päätös, opiskella sanottua tarkotusta varten.

Isällä oli aivan toiset ajatukset ainoan lapsensa tulevaisuudesta ja ainoastaan vaivalla onnistui viimein uskolliselle pastorille saada isänkin myönnytys pojan päätökseen. Tobias oli jo vuotta vanhempi, kuin niiden tuli olla, joita Wyrtembergissä otetaan erityiseen seminaariin papeiksi valmisteilemaan. Miltei yli voimiensa luki hän nyt, voidakseen suorittaa pääsyttutkinnon. Hyvästi sai hän tutkinnon suoritetuksi, mutta ponnistuksesta oli seurauksena alku myöhempään sairaloisuuteen. Hänet määrättiin oppilasten jaossa Urachin seminaariin, jonne viedessään isä vielä ehdotteli, että käännyttäisiin takasin, mutta Tobias pysyi päätöksessään.

Aikuisena miehenä on hän itse kertonut tästä elämänsä kehityskohdasta: "Syksyllä vuonna 1818 pääsin oppilaaksi vasta perustettuun Urachin seminaariin, jossa viivyin neljä vuotta. Arvostelen nämä vuodet en ainoastaan elämäni onnellisimmiksi, vaan myös enin siunatuiksi. Seminaarimme ystävällisessä hiljaisuudessa, uskollisessa liitossa useampien ystävien kanssa oli meille pyhä nautinto eikä raskas kuorma tieteen alalla, erittäin ystävällismielisten opettajien johdolla, yhä etemmä tunkeutua. Etenkin yhden sikäläisen opettajan ystävällisessä ja tosi-isällisessä hoidossa kehittyi entisen hyvän tottumuksen uskonnollinen siemen yhä enemmän vapaaksi, itsetietoiseksi rakkaudeksi jumalallista esikuvaamme kohtaan ja yhä selvemmäksi kristillisyydessä olevan Jumalan voiman tuntemiseksi. Tämä tähti on johtanut minua läpi vuotten, etenkin siihen aikaan opiskelevaa nuorisoa ympäröivän kiusauksen."

Urachissa ollessaan liittyi Beck varsinkin kahteen koulukumppaniinsa. Toinen oli Matias Schneckenburg, joka myöhemmin jumaluusopin professorina Bernissä saavutti etevän maineen ja oli lahjakkain seminaarin oppilaista. Myöhemmin edusti hän kyllä toista suuntaa jumaluusopissa kuin Beck, vaan jo tähän aikaan yhdisti heitä etupäässä tieteelliset harrastukset. Sydämensä tarvetta vastasi enemmän seurustelu toisen nuorukaisen kanssa, jolla uskonnon asiassa oli sama vakavuus kuin hänelläkin. Hänen nimensä oli Kristian Rudolf Flad, jonka Beck usein vei mukanaan lupa-ajaksi Balingeniin ja jonka kanssa hän oli ystävyidenliitossa ystävän aikuiseen, vuonna 1830 tapahtuneeseen kuolemaan asti. Fladin välityksellä tuli Beck tutuksi veljesten Ludvig ja Wilhelm Hofackerin samoin kuin näiden vanhemman ystävän Albert Knappin kanssa. Beckin ja Fladin Urachissa ynnä Wilhelm Hofackerin välillä Stuttgartissa sukeutui ystävällinen kirjevaihto, joka pääasiallisesti koski heidän sisällistä elämäänsä ja opinnoitansa. Ihmetellä täytyy vakavuutta, millä nämä seitsentoistavuotiaat pyrkivät edistymään sisällisesti ja ulkonaisesti sekä kehottivat ja neuvoivat toisiaan.

Otamme tähän otteita Beckin kirjeestä Wilhelm Hofackerille. Hän kirjoittaa:

"Olen päättänyt Reinhardin saarnojen ohella ottaa Luteruksen kirjat jokapäiväiseksi uskonnolliseksi yksityislukemisekseni, johon aina käytän aamuisin ajan 6:sta 7:ään; iltasilla kello 8-10 luen Uutta Testamenttia. Jos sinä joskus tapaat harrastusta ansaitsevaa kirjallisuutta laveammassa merkityksessä samoin kuin uskonnollisessakin, niin pyydän sinua, rakas veli, minullekin sellaisia ilmoittamaan.

"Sinä et näy, viimeisen kirjeesi mukaan, hyväksyvän minun mietteitäni meidän jo nyt muiden ihmisten hyväksi aljettavasta toimestamme; meidän tulee odottaa, kunnes Herra meissä puhdistaa, mikä Hänen edessään ei kelpaa. Milloin tulee se aika, rakas veli, jolloin sinä taidat arvostella itsesi puhtaaksi, siis kykeneväksi laajempaan vaikutukseen sen mukaan kuin tämä on sinulle mahdollista? Mitä varten panna kynttilää vakan alle? Mutta että kullakin

meistä on valopuolensa, sen kieltäminen olisi Jumalan pilkkaamista. Voimmeko Jumalaa Jeesuksen mielen mukaan kunnioittaa, ellemmme pidä Häntä esikuvanamme? Ja Hän sanoo: 'Minun Isäni vaikuttaa aina tähän asti ja minä vaikutan myöskin. Minun ruokani on se, että minä teen Hänen tahtonsa, joka minut lähetti ja täytän Hänen työnsä. Siinä minun Isäni kunnioitetaan, että te teette paljon hedelmää.' Miten muutoin tulee sitten meidän rakkaudemme muihin ilmetä? Rakastakaamme ei sanoilla eikä kielellä, vaan työllä ja totuudella. En voi vakuuttaa itseäni sinun lauseistasi ja uskon, että, jos ihminen ei mistään muusta syystä kuin puhtaasta rakkaudesta Jumalaan ja Vapahtajaansa harrastaa tehdä hyvää kanssa-ihmistensä keskuudessa ja joka päivä rukoilee Jumalalta apua, hän, niin heikko kuin onkin, varmaan ei tule Jumalalta hyläytyksi ja kantaa paljon hedelmää."

Tästä näemme, että Beck ei voinut jo nuorukaisena ajatella kristillisyyttä ilman toimivaa rakkautta lähimmäisten palvelemisessa, ei kyllä kuumeentapaisessa levottomuudessa vaikuttaa jotain siellä ja täällä, vaan siten ja siinä, missä elämän luonnolliset olosuhteet niin vaativat. Niinpä näemme hänen jo Urachissa ahkeroin palvella toisia ja ottaa osaa heidän hätäänsä. Uskollisesti hoitaa hän talvella 1819-20 sairastavaa ystäväänsä Schneckenburgeria ja viettää kaikki lomahetkensä ystävän vuoteen ääressä, valmistaapa omilla varoillaan ystävän synnyinpäiväksi hänen paranemisensa johdosta pidot omenatorttujen tarjoilulla. Talvisin viettivät nämä molemmat ystävykset usein lepohetkensä pyhäpäivinä seminaarin kirjansitomossa ja opettivat vointinsa mukaan tiedonhaluista kirjansitojan sälliä. Toisen kerran käyttää hän tarjoutunutta tilaisuutta useampina sunnuntai-iltoina kahdelle yksinkertaiselle talonpojalle, jotka mielellään halusivat tietää jotakin uskonpuhdistuksen historiasta, kertoella sen täydellisesti. Kahdelle köyhälle pojalle antoi hän myös ilmaiseksi opetusta.

Eräälle köyhälle koulukumppanille hankki hän yhdessä Schneckenburgerin kanssa kaikessa salaisuudessa tarpeelliset kirjoitustarpeet; toisen kerran kokosi hän kumppanien keskuudessa apuvaroja eräälle vesitulvan tähden vahinkoa kärsineelle myllärille Balingenin läheisyydessä, jonka kohtalosta oli isältänsä saanut kuulla. Syntymäpäivänensä koki hän itselleen iloa valmistaa sillä, että lahjoitti köyhälle koululaiselle vaatteita, jotka itselleen olivat pieniksi käyneet. Näistä pienistä piirteistä näemme, että, niin ahkera kuin opinnoissaan olikin, hän ei elänyt ainoastaan kirjojensa kanssa, vaan että hänellä oli tarvis seurustella ihmisten kanssa, joiden ympäröimänä elää ja että hänellä on avonainen silmä heidän iloilleen ja suruilleen.

Mutta samoin kuin hän mielellään antautui palvelemaan toisia, sai hän Urachissa ollessaan uskollisia ystäviä, jotka isällisesti neuvoen ja kehottaen auttoivat häntä eteenpäin. Nimenomaan kiintyi hän professori Köstliniin, joka myöhemmin tuli seminaarin johtajaksi ja jonka kokeneita neuvoja hän kaikissa tärkeissä kysymyksissä haki ja saikin. Köstlin ymmärsi kristillisessä hengessä innostuttaa tulevia jumaluusoppineita tutkimaan klassillista vanhaa aikaa sekä, tiedon alalla edistämisen ohella, vaikuttaa myös hyväatekevästi oppilaittensa luonteenkehitykseen. Beck, joka tiedonjanssaan harrasti pakollisten lukujen rinnalla paljon muitakin lukuja, pyysi näihinkin nähden Köstliniltä neuvoja ja jätti hänen arvosteltavikseen kirjallisia kyhäilyjäänsä. Suurinta kiitollisuutta tätä opettajaa kohtaan on Beck tuntenut aina ja lausuikin Köstlinin haudalla: "Ei ole imartelulla, vaan sydämmen pohjasta lausuttua, kun sanon: ei ketään muuta opettajaa ole minun niin paljosta kiittäminen kuin juuri tätä, jonka luut edessämme lepäävät; — hän oli minulle ei vain opettaja, hän oli minulle alusta alkaen isällinen ystävä. Hänen ulkonainen olemuksensa saattoi nuoruuden elokkaisuudelle kyllä tarjota vähemmän, kuin sen toivo ja tarvis on, mutta sisällinen, kunnollinen ydin tuntui ja näkyi kumminkin jollain tavalla kaikille. Minua ainakin veti lempeä vakavuus ja mielen hiljaisen koossaolemisen ilme, joka koko hänen olennostaan näkyi, sekä tutkivan ja kokeneen hengen tarkka puhetapa sellaisella voimalla puoleensa, että minä täydellisesti luotin häneen ja olin pakotettu minulle mielellään suotuina tuttavallisen seurustelun hetkinä avaamaan kunnioitetulle opettajalle sisimmät ajatukseni sekä jatkamaan tätä myöhemminkin vielä kirjeellisesti. Ne eivät olleet kysymyksiä vain tieteellistä laatua, joille minä etsin ja löysin ratkaisun; ne olivat sisällisen elämän kysymyksiä, jotka nuoren kehittymisaikana häilyvää, kokematon sydäntä syvimässä pohjassaan liikuttavat ja joiden ratkaisu, niin taikka toisin, enimmäkseen kaukaiseen tulevaisuuteen vielä vaikuttaa. Niin jäin neuvoa ja ohjausta, josta minulla nyt vielä on siunausta, etenkin ohjausta *yhteen* tarpeelliseen ja totuuden jumalalliseen lähteeseen, jolla minä innostuin ja vahvistuin voittamaan kunnianhimoisen tiedonjanon ja tuon laajalle levinneen kiusauksen sokaiseman viehätysten, etsiä ensimmäisin ja korkein tavarani juuri siinä, mitä nuoruuden ja tieteen touhussa niin helposti kohdellaan viimeisimpänä ja vähäisimpänä. Minä pidän tämän jaloimpana kalleutena, mihin ihmishenki voi toista auttaa ja sen tähden armottakoon ja siunatkoon Jumala vainajaa etenkin siitä avusta, mitä hän on minulle suonut."

Tästä kiitollisen oppilaan tunnustuksesta huomaamme ei ainoastaan sen, miten uskollisesti opettaja oli hoitanut tehtävänsä oppilaisiin nähden, vaan saamme luoda myöskin silmäyksen Beckin sisälliseen elämäänsä tänä hänen Urachissa oloaikansa ja näemme, miten hän silloin jo tämän opettajan johdossa sai vakavan sisällisen aseman evankeliumiin nähden.

Samaan suuntaan edistävästi vaikutti myöskin seurustelu Mezingenin pastori Dsianderin, Beckin

Balingenissa olleen opettajan veljen kanssa. Mezingenissä, noin 8 kilometrin päässä Urachista, kävivät nuoret seminaarilaiset usein sunnuntaisin, olivat Jumalanpalveluksessa ja seurustelivat pastorin kanssa, joka itsellensä ja virkaansa nähden pani suuret vaatimukset. Tämä seurustelu vaikutti siunausta tuottavasti myöhemmälle ajalle.

Useammalta taholta kehoitettuna saarnasi Beck ensimmäisen saarnansa Ap. T. 10: 34-41 jo vuonna 1820 Heselwangenissa, eräässä Balingenin syrjäseudussa. Syyskuussa vuonna 1822 päättyi Urachissa oloaika tutkinnolla, joka oikeutti yliopistoon Tybingenissä ja siinä olevaan 'Stiftiin' eli papeiksi aikovia varten perustettuun yhteiskotiin pääsemiseen. Beck suoriutui tutkinnossa kunnialla ja opettajansa Urachissa antoivat hänestä todistuksen: "Beck on luotettava, säännöllinen, uskonnollinen, ei saanut neljään vuoteen pienintäkään rangaistusta, antoi lukujensa ohella tunnollista ja huolellista opetusta."

Talvilukukaudella 1822 alkoivat nyt siis hyvin valmistuneelle nuorelle miehelle yliopistoluvut eli varsinainen valmistautuminen tulemaan toimeensa. Useimmat jumaluusopin ylioppilaat Wyrtembergissä pyrkivät yliopistossa lukuajakseen jo mainittuun jumaluusopilliseen Stiftiin, jolla tarkotetaan runsailla varoilla varustettua laitosta, missä nuoret miehet saavat maksuttomasti huoneen ja koko ylläpidon ja jossa jokaiselle oppilaalle määrätään varma opiskelujärjestys samoin kuin siinä vallitsee tarkka elantojärjestys muutenkin. Ymmärrettävää on, ettei itsenäisille luonteille aina tunnu helpolta, alistua kaikissa laitoksen järjestykseen ja nähdä olevansa vartioitu joka askeleella, vaikka toisaalta on myönnettävä, että juuri tämä kuri ja kasvatusta, opiskelujen tarkka järjestys ja säännöllinen elämä monipuolisesti tuottaa hyviä hedelmiä nuoriin ylioppilaisiin nähden. Olisiko sellaiselle luonteelle, kuin Beckin oli, joka kaiken tunnontarkkuuden ohella määrättyyn järjestykseen nähden, kumminkin suuresti halusi vapaata yksilöisyytensä kehitystä ja kasvamista, säännöllinen olo tässä laitoksessa vaikuttanut hyödyllisesti, on ehkä epäiltävää. Mutta asianhaarat satuttivatkin niin, että hän tuli kaikkiaan vain neljä lukukautta asuneeksi laitoksessa ja että hänelle tälläkin ajalla myönnettiin aivan erityistä vapautta syystä, että hän jo kahden lukukauden päästä sairastui maksatautiin, joka teki säännöllisen osanoton luennoihin hänelle mahdottomaksi. Muun opiskeluaikansa, aina syksyyn 1826, opiskeli Beck siis yksinään ja vain lyhyen ajan hän voi käydä professorien luennoilla. Jumala itse otti hänet paljokaikavampiin kurikouluun kuin laitoksessa olisi ollutkaan, otti hänet erilleen, pani murheen ja kovan ruumiillisen vaivan kouluun. Itse hän lausuu siitä seuraavasti:

"Päästyäni yliopistoon Tybingenissä syksyllä 1822 ei tutkimus ja kilvoitus näkymättömän helmen saavuttamiseksi lakannut. Sen vain, mitä nuorukainen välittömästi ja rehellisesti omaan sydämeensä ja toimintansa ahtaassa piirissä oli omistanut, täytyi nyt laajentuneessa piirissä ja moninaisten sisällisten ja ulkonaisten kokemusten sekä tapausten aikana uudestaan juurtua, lujentua ja kehittyä. Moni asia, mikä aikaisemmin oli voitettu, näytti menetetyltä, mutta korvautui toisaalta jälleen. Tässä kuolevaisessa ruumiissa, maallisessa asuinsijassamme, joka vaivaa sielua (Wiis. k. 9: 15) ja rasittaa hajaantunutta mieltä, ei hengen vakava taistelu koskaan lakkaa; päin vastoin täytyy sen, mitä vanhempien huoli ja opettajain taito varhaisemmalla iällä heikkona sinapinsiemenenä istutti, enentyä ja täydentyä varjokkaaksi puuksi. Ulkonaisestikin sai oloni Tybingenissä vakavan leiman, kun keväällä 1823 tulin vakuutetuksi, että maksaani olin saanut vaarallisen vian. Sydäntäni vihloi nähdessäni täten parhaassa nuoruuteni iässä itseni siirretyksi äkkiä täyden terveyden entisestä voimasta sairastavaksi. Usein olivat ihmiset minut ylönantaneet, mutta Jumala ei. Opin yhä innokkaammin pitäytymään Pyhän Raamattumme ihanaan lauseeseen (2 Kor. 4: 16): 'Vaikka meidän ulkonainen ihminen turmellaan, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistetaan.' Niin usein ja niin paljon kuin tuo rasittava vaiva minua opiskeluissani keskeyttikin, avautui kuitenkin siinä minulle koulu, jommoista en yhdenkään oppineen luona olisi saanut ja josta minä Herralle, joka haavoittaa mutta parantaa myöskin, annan vilpittömän kiitoksen; sillä varmaan juuri pilvisellä säällä kylvetään moni siemen, joka ei ehken onnistu päivänpaisteella."

Näin ohjautui Beck ruumiillisen vammansa kautta opiskeluaikanaan syvemmälle Raamattuun sekä panemaan kaiken turvansa Jumalan sanaan ynnä totuudeksi käsittämänsä heti toteuttamaan työssä ja elämässä. Tällä tapaa kehittyivät ja lujittuivat hänessä jo yliopistoaikana hänen jumaluusoppinsa peruspiirteet; ne syntyivät vakavasta totuuden tuntemisen kilvoituksesta rukouksen ohella ja tuskien tulella. Uskollinen, pitkittävä Raamatun tutkiminen ja tieteellisten järjestelmien sekä filosofisten ajatussuuntien vakava miettiminen, suuntien, jotka siihen aikaan aivan erityisesti mieltä liikuttivat ja niitä monipuolisesti toisiaan vastaan nostattivat, kasvattivat osaltaan nuorta miestä. Ja vaikka hän siis tuli enimmänsä osan yliopistoaikaansa lukeneeksi itseksensä, oli hänellä yhä ahkeran kirjevaihdon kautta isällisenä neuvojana rakastettu opettajansa Köstlin Urachissa. Tämä neuvoi kaikki kokemukset ruumiin heikkoudestakin muuntamaan tutkimisen esineeksi; "sellainen kokemus voi" — hän kirjoitti — "muuttua tutkimiseksi, jota ei muiden tutkimisten raskaalla kullalla voida mitata." Ja koska nämä neuvot epäilemättä ovat olleet Beckin kehittymiseen nähden ratkaisevaa laatua, otamme tähän hiukan useampia otteita niistä. Aina on niissä jatkuvaan yksityiseen Raamatun, etenkin Uuden Testamentin tukemiseen kehoitusta. "Että Te sen ohessa selityksiin nähden pitäydytte varsinaisiin sankareihin, kuten Luterukseen, sitä ette tule katumaan. Kumminkin suositan luettavaksenne myös Meyerin

Raamatunselitystä ynnä Qwesnelin Uutta Testamenttia. Muutoin johtaa Raamatun tutkimisessa vilpittön pyrkimys, yhdessä sisällisen, välittömän ylentymisen kanssa iankaikkiseen valkeuteen, kutakin löytämään sen tien, joka hänet vie sydämen rauhaan. Elävään tuntemiseen pyrkimyksenne, jossa ette jätä yksipuolisesti syrjään elämää ettekä tuntemista, saavuttaa varmaan oikean palkkansa." Ja näin luki siis Beck Raamattua siten, kuten hän myöhemmin pani oppilaittensa velvollisuudeksi Raamatun tutkimisen sanoilla: "Luekaa Te Raamattua ilman monia selityskirjoja, mutta totuutta etsivin sydämin. Luekaa eteenpäin, kunnes joudutte kohtaan, joka tunkee sydämeenne ja omaantuntoonne! Siinä pysähtykää ja antakaa sanan itsehenne vaikuttaa. Luekaa eteenpäin ja jos tulette kohtaan, mitä ette vielä ymmärrä tai mihin pahenette, niin antakaa sen kohdan toistaiseksi jäädä silleen ja luekaa eteenpäin. Rukoilkaa vakavasti ja pyrkikää sanan mukaan elämään, niin saatte yhä enemmän selvyttä. Ottakaa itsellenne usein pitkittyvä yhtämittäinen aika pitkittyvään yhtämittäiseen Raamatun viljelemiseen, että Jumala saa Teitä opettaa, s.o. oppikaa ja harjoittakaa itseänne yhä eteenpäin yhdistämään Raamattu Raamattuun, kaikkeen nähden, mitä Raamatusta luette, siitä itsestään käsitteet etsimään, Raamattua Raamatusta ymmärtämään ja siitä kiven kiveen liittäen rakentamaan Herran silmien edessä ja Herraa avuksi huutaen. Vaikka työ alussa sujuukin heikosti, niin se kumminkin sujuu ja edistyy; mutta kavahtakaa hätköimistä, ettette luuloissa mene yli sen, mitä selvästi käsitätte, ettette jonakin määrätynä aikana tahdo jotakin kohtaa pitää kaikinpuolin selvänä ja varmana, vaan jättäkää hämärälle oma aikansa ja käyttäkää sillä välin uskollisesti, mitä selvästi olette käsittäneet. Oppilaan kuuliaisuus Raamatulle on ensimmäinen iankaikkisen totuuden tuntemisen ehto. Sananl. 15: 33; Joh. 1: 46; 5: 39; 7: 17; 8: 31 seur."

Tällaiseen oppilaan kuuliaisuuteen ei Beck itse ollut ensinkään helposti, vaan ainoastaan kovien taistelujen kautta kehittynyt. Varsinkin tuotti hänelle paljon levottomuutta ristiriita Kantin filosofian ja raamatullisen kristillisyyden välillä. Kokeet, joita juuri silloin Tybingenissä tehtiin Kantin ja Kristuksen sopusoinnussa olemisen hyväksi, enensivät vain hänen sisäistä tuskaansa. Köstlin neuvoi hiljaiseen ja kärsivälliseen eteenpäin pyrkimiseen. "Tuollaiset kokemukset", hän kirjoitti, "kuuluvat ylevään jumalalliseen murhenäytelmään, jonka korkein kasvatus meidän hengessämme panee toimeen ja jonka onnelliseen edistymiseen on tarpeen vähemmin suru siitä, miten vastaisuudessa käynee, kuin into täyttää rehellisesti itsekukin esiintuleva tehtävä. Luja totuuden rakkaus ja tuo sisällinen toiminta, joka tulee kunnioitetuksi vaikenemisella enemmän kuin puheella, voi tässä kaiketi yksin varmaan auttaa." Beck seurasi tätä neuvoa ja voi myöhemmin eräälle oppilaalleen kirjoittaa: "Voin Teille kokemuksesta sanoa: kestäkää vain totuuden kuritusta, pysykää sanassa, niin pääsette sisällisen sekavuuden tilasta sisälliseen totuuteen niin että huomaatte itsessänne tuntemisen ja vapauden. Älkää siis vain karatko nykyisen ja tulevan vaivan pelosta koulusta pois, jossa jo niin paljon olette saaneet, kuin Teillä jo on; nämäkin sisälliset hengenmyrskyt kuuluvat meissä teologeissa niihin vaivoihin, joiden kautta meidän täytyy Jumalan valtakuntaan kulkea — sisälle käydä, yhä runsaampi pääsy iankaikkiseen valtakuntaan saada — siellä on sepele, semmoista ei yksikään yliopiston opettaja jakele."

Ahkerasti tutki Beck sisäisten taistelujensa ja tuskainsa aikana sen ajan etevimpiä dogmatiikkoja, uskonto-oppeja, ja Köstlin oli näihinkin nähden uskollisena neuvonantajana. Hänen tasapuoliset ja raittiit arvostelunsa sen ajan etevimmistä omat aivan merkillisiä, ollakseen syrjäisen seminaarin opettajan lausumia: "De Wetten teoksissa vaihtelevat selvät, hyvin hyvät yksityiskohdat kevytmielisen lavertelun kanssa. Hänen järjestössään voitte, jos ilman pahenematta sen läpi tutkitte, koetella sen lujuutta, mitä tähän asti olette voittaneet; ainakaan ei Teitä tule se yhtään ahdistamaan, koska tässä rakennuksessa on ilmaa kylläntä asua. Marheinecke on jonkunlainen Augustinus, mutta hänellä on liian vähän kritiikkiä; tätä taas ei puutu Schleiermacherilta; hänen kristillisen uskon esityksessään osottautuu mies, joka ei voi rakentaa ilman samalla särkemättä, joka menettely minun täytyy pitää enimmäkseen liian hätäisenä ja riittämättömänä; en kuitenkaan millään tapaa häntä kokonaan hylkäisi, kun hän juuri kristologiassa hämmästyttävällä tavalla lähentelee sitä, mitä minä pidän kristillisen uskon ja elämän polttopisteenä." Kumminkin sai Beck kaikista näistä oppikirjoista yhä vähemmän tyydytystä. Hän alkoi sen tähden itsetakeisesti yhdistää Raamatun omia lauseita yksityisistä opinkappaleista ja täten tuli hän vähitellen sen järjestön perille, joka on itsessään Raamatusta, omisti Raamatun ajatukset ja näkökannan yhä enemmän itselleen ja itseensä, niin että myöhemmin Nitzsh arvosteli: nykyajan teologein joukossa ei ulotu Raamatuntuntemisessä yksikään Beckin tasalle ja Hagenbach seurustellessaan Beckin kanssa sai vakaumuksen, minkä on lausunut seuraavin kaunein sanoin: Luteruksen jälkeen ei ole kyennyt enää kukaan sellaisella, Bachin urkuinsoittoa muistuttavalla voimalla tarttumaan Jumalan sanan soittimiin kuin Beck.

Myöntää tulee, että Beck on saanut puhdas-raamatullisen oppijärjestönsä muodostamiseen vaikuttimia vanhemmalta Tybingenin koulukunnalta. Siinä merkityksessä on hän "vanhempien Tybingeniläisten" oppilas, joista on oikein sanottu, että he rauhattomana aikana pitivät Kristuksen jumaluuden ja kristillisyyden jumalallisuuden milt'ei hyljättyä lippua korkealla sekä puolustivat ja pelastivat isien perinnön paremmalle aikakaudelle. Syvä kunnioitus, joka noilla miehillä oli pyhää Raamattua kohtaan, tuotti siunausta. Kun he täydellä todella pitivät Raamattua totuuden kalliona, oli heidän opetuksissaan yhä jatkuvaa kehotusta kalliin aarteen esille kaivamiseen.

Muutoin saivat jo ylioppilasaikana Beckin kumppanit hänestä sen vaikutuksen, että hän oli täydellisesti itsenäinen luonne. Miten tarkkanäköinen ja syvälle ulottuva kritiikki vallitseviin hengellisiin virtauksiin nähden hänessä jo nuorempana oli tunnettavissa, osottaa selvästi hänen ystävänsä Wilh. Hofackerin kirjeestä vuodelta 1827 seuraava kohta: "Sinun lauseesi ja valituksesi vanhasta syntivimmasta, joka on kietoutunut kirkkoon ja valtioon, saarnatuoleille ja kateedereille, olivat aivan kuin minun sielustani vuotaneet. Mutta kuka on Augiaan tallin puhdistava? Luulen Herkuleen voimankin siihen liian heikoksi. Itsensä Jumalan täytyy antaa esille syöksyä mahtavan virran, joka siitä puhdistaa, mitä vanhuuden nojalla on valtaa pitämässä. Yleensä huudetaan: rauha! rauha! Niin rauha, joka siittää iankaikkisen kuoleman! Huudetaan: valistusta! Niin — valistusta, joka Jumalan silmien ja Hänen viisautensa loisteen edessä kätkeytyy yöhön! Ja siinä, missä isien vanha usko esiintyy, huudetaan: mystillisyyttä! Mitä meille jää enää jäljelle, veli kulta? Kansan keskuudessa on yhä vielä jotakin liikettä, ajan paino on saanut monen tuntoihinsa. Meidän tehtävämme on koota jyväsiä akanoiden seasta ja valmistaa Herralle kiitosuhri, piirittäköön meitä vaikka kuinka ylhäisempien paino ja alhaisempien kylmyys, Herra ei anna meidän vajota. Jo aikaa olen minä siitä mielipiteestä luopunut, että kristillisuus hallitsisi eikä hallittaisi. Nyt ollaan miltei samalla asteella, kuin kristillisyyden laita oli pakanallisessa Rooman valtiossa. Sallittua tai tuskin siedettyä — se on sanottava keskimääräksi. Mutta tämän takia ei se kuitenkaan ole jumalallista voimaansa menettänyt. Kouluviisautta varten emme kumpikaan ole syntyneet ja siitä ei olekaan maailma vielä koskaan mitään innostavaa käännettä saanut."

Pessimismi, synkkä näkökanta inhimillisiin puuhiin nähden ja optimismi, valoisa näkökanta luottamuksessa Jumalan voimaan oli jo aitaisin Beckin elämänsä katsomuksena. Se ei ole kumminkaan estänyt häntä Raamatun ohella tutkimasta myöskin teologisen kirjallisuuden aarteita. Niinpä tutki hän Origenesta, Baco Berulamilaista, Melanchtonia, Grotiusta ja Bengelin Gnomonia, arapian kieltä ja kuten päiväkirjaansa on merkinnyt: "mieluummin etsin virvoitusta itselleni Luteruksen seurasta". Kunnollisilla tiedoilla varustettuna ja sisällisesti verrattain kypsyneenä ja vakaantuneena voi hän täten vuonna 1826, suoritetuansa papintutkinnon, jättää yliopiston.

2. Papillinen toiminta.

Ruumiillisesti oli Beck papiksi päästessään vielä yhä sairaloinen ja lääkäri selitti, että vain säännöllinen jokapäiväinen elämä, jommoinen yksin omassa vakinaisessa paikassa, vaan ei apulaisena ollen, hänelle olisi mahdollista, voisi hänen terveyttänsä vahvistaa.

Siihen aikaan oli tavatonta, että vasta papiksi vihitty nimitettäisiin vakinaiseksi kirkkoherraksi.

Beckin pääsy tämmöiseen asemaan selviää siitä, että yhdeltä puolen halusi kirkollinen hallitus näin kunnollisen nuoren miehen pysyttää papinuralla ja toiselta puolen voi juuri häneltä, ilman edelläkäynyttä apulaispalvelusta, odottaa menestyksellistä vaikutusta sellaisessa asemassa.

Maaliskuun 5 päivänä 1827 nimitettiin Beck, sittenkuin monenlaiset esiintulevat epäilykset olivat voitettut, kirkkoherraksi Waldthannin pieneen maalaisseurakuntaan. Seurakunta, 435 henkeä pääkylässä ja 76 henkeä syrjäkylissä, Wyrtembergin koillisrajalla, oli sangen rappiutilassa, kun kirkkoherran paikka oli ollut kauan avonaisena eikä kukaan halunnut sinne hakea. Ulkonaisetkin olosuhteet jättivät monille toivomuksille sijaa. Mutta niin nyt kumminkin kävi, että vaikka ihmismieli olisi luullut apulaisena olon jonkun vanhemman virkaveljen luona ehkä oleman terveellisen, Jumala johdatti paikkaan, missä Beck yksinäisyydessään oli osotettu katsomaan vain Jumalaan ja hänen valtaansa. Hänen isällinen ystävänsä Köstlin kirjoitti tämän johdosta: "Tunnen vanhentumiseni, kun saan yhtä täkäläisen seminaarin kasvattia jo vakinaisena kirkkoherrana tervehtiä. Älköön pappisvirkaan varustautuminen, jonka tähänastisella ahkeromisellanne olette saavuttaneet, millään, mitä masentavaa, henkeä kuolettavaa ja kylmentävää todellisuus voi tuottaa, Teiltä vähentykö, vaan vaikeuksien voittamisen ohessa lisääntyköön yhä. Yliopiston jätettyä tulette uuteen kouluun, joka, vaikka ei olekaan yliopisto, kumminkin voi olla hyvin opettava ja on samalla heikompa laatua." Niinpä tulivatkin ne monenlaiset vaikeudet, jotka häntä hänen uudessa asemassaan kohtasivat, hyväksi kouluksi käytöllistä virkaa varten.

Monta vaikeutta voittamaan auttoi nuorta pappia oman perheen perustaminen ja yhdessä-elo samanmielisen ynnä sydämmellisimmällä rakkaudella häneen kiintyneen elämäkumppanin kanssa. Jo useampia vuosia sitten oli Beck kihloissa Luise Fischerin, erään virkamiesvaimaan tyttären kanssa, joka äitineen asui Balingenissa. Ylioppilasaikanakin oli hänellä persoonallisesta ja kirjeellisestä seurustelusta rakastetun morsiamen kanssa paljon virvoitusta kovissa vaivoissa, joita sairaloisuus tuotti. Ja kohta virkanimityksen jälkeen vihittiin heidät pääsiäismaanantaina, huhtikuun 16 päivänä Balingenissa ja 8 päivää myöhemmin muutti nuori parikunta uuteen kotiinsa Waldthannissa.

Pappina olonsa alkuajoista sanoo Beck: "Noudattamaan välittömyyttä ja luonnollisuutta opin korkeassa tahi alhaisessa koulussa talonpoikien keskuudessa Waldthannissa, ei paljaan saarnaamisen, vaan siihen yhtyvän työskentelyn avulla vähässä, kouluhuoneissa, vainiolla ja tiellä, mutta kaikkea harjottaen viisaudella sekä määrän jälkeen eikä monitoimisuudessa."

Väestö Waldthannissa oli siihen aikaan köyhänpuoleista ja vain kyläntie yhdisti paikkakunnan tavalliseen maantiehen. Pappilana oli auttavasti rakennettu maalaistalo, neljä pientä huonetta, joista vain yksi oli siksi valoisa ja erillään, ettei navetan haju, lehmätkin kun olivat saman katon alla, siihen tunkeutunut. Ränstyneiden huoneiden korjaaminen oli alituisten ikävyyksien aiheena papin ja seurakunnan välillä.

Samoin oli palkankin laita. Se oli arvosteltu 471 guldeniksi, josta rahana suoritettiin noin 70 guldenia, muu luonnontuotteina. Osaksi köyhyydestä, osaksi vilpillisyydestä ja raakuudesta koettiin luonnontuotteiden maksussa vähentää tuota vähääkin palkkaa. Waldthannilaisia pidettiin yleensäkin sydänmaan röyhkeästi käyttäytyvänä, taikauskaisena ja kurittomana väkenä.

Kun Beck oli saanut valtakirjansa, merkitsi hän sen kuoreen Raamatunpaikat: 1 Kor. 4:1-2; 12:4-7; 2 Kor. 1: 14 ja 24; 3: 4-7; 4: 5-8; 5: 20. Ken sellaisella mielellä papiksi lähtee, hänen toiminnastaan voi jotakin toivoa ja onnitella seurakuntaa, joka sellaisen papin saa. Yleensä olikin nuoren papin vastaanottaminen ystävällistä. Pitäjän esimies ilmaisi kirjeessä ilonsa siitä, että seurakunta saa niin tosikristillisen ja uskonnollismielisen sielunhoitajan ja samaan suuntaan lausui kouluopettajakin. Mutta ei muunkaanlaatuisia arvosteluita puuttunut. Vaan jo tulosaarnassaan, jonka Beck piti tekstistä 1 Kor. 4: 1-5, osotti hän ei perustavansa suosiolle eikä pelkäävänsä epäsuosiota, vaan että hän tahtoi työskennellä Kristuksen palvelijana ja pitää Herran tuomion silmänsä edessä. Ihmisarvosteluihin nähden selitti hän heti saarnansa alussa: "Moni suosiollinen arvostelu ei ole enemmän arvoinen eikä ansiollinen kuin epäsuosiollinen sellainen, koskapa liian usein kumpikin johtuvat ja kasvavat yhtä epäpuhtaasta maaperästä, nimittäin itsekkäisyydestä ja sydämen erehdyksistä". Hän tunsikin luonnollisen ihmisen juonet, mutta myös taivaallisen Isän uskollisuuden; siksi oli hänelle sydämen tarve ilmaista seurakunnallekin, mikä hän oli. Ja kun Wyrtembergissä on vanha tapa, että pappi tulosaarnansa jälkeen seurakunnalle lukee lyhyen elämäkertansa, päätti hän sen seuraavin sanoin: "Jumala, joka aina tähän asti on minua auttanut sekä ilossa ja surussa on osottautunut uskolliseksi Jumalaksi, on kyllä eteenkin päin minua kuljettava armonsa edeltäsuunnittelemaa rataa. Mutta sitä en voi jättää vielä erittäin tunnustamatta, että kaikilla teillä, joita Hän käski minun vaeltaa samoin kuin niillä, joille minä omin päin tahdoin mennä, tuo ainian kokemuksen vahvistama viisaimman viisaus minulle on selvennyt, että yksi vain on tarpeellinen, että yksi vain vie päämäärään, niin paljon kuin hommaa maan päällä lieneekin, ja tuo ainoa tarpeellinen sisältyy sanoissa: 'Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Jumalan hyveaarretta, niin kaikki muukin teille annetaan.' Siihen auttakoon kaiken voiman ja kaikkien hyvien lahjojen Jumala kallista seurakuntaani ja minua. Amen."

Beck oli läpeensä käytännöllinen ja jo varhain tottunut ihmiselämää juuri maalaisoloissa mitä terävimmän vaarinottamaan; hän oli tarkka ihmistuntija, joka ymmärsi ulkonaisen kovan kuoren läpi havaita paremman ytimen samoin kuin taas onton ja tyhjän, mikä mukavan muodon takana piili. Siksi ei hän joutunutkaan hämilleen eikä neuvottomaksi olosuhteisiin nähden, joita hänen tuli vain lähemmin oppia tuntemaan. Maaperä oli kovaa, jota tuli viljellä tai, niin kuin hän lähtösaarnassaan itse lausui: "viljelemätön keto, jossa oli tarpeen heti alusta lujuuutta ja terävää veitsea, että voi ensin katkoa pahimmat villikasvit ja niittää pois rikkaruohon, ennen kuin taivaallisten siementen kylvämistä ja viljelyä saattoi ajatella."

Vain niin voimakas ja terve luonne kuin Beckillä oli, yhtä kaukana kaikesta tunteellisuudesta ja pikaisia seurauksia tavoittelevasta puuhasta kuin kaikesta äkinäisestä silmänräpäyksen mielihoiteiden seuraamisesta, voi menestyksellä työskennellä sellaisella peltomaalla ja verrattain lyhyessä ajassa kuitenkin saavuttaa jo varsin selviä, nähtäviä muutoksia.

Beck oli tosin vain kaksi ja puoli vuotta tässä esikoisseurakunnassaan, mutta oli kuitenkin saanut aikaan niin paljon, että itsensä seurakunnanjäsenten kesken oli parempien olojen harrastusta herännyt ja oltiin myöskin taipuvaisia toimiin ryhtymään, siihen sijaan kuin alussa oli vastustettu uutta kirkkoherraa vastenmielisenä uutuuksien vaatijana ja levottomana henkenä. Seurakuutalaisia hallitsi kokonaan aineelliset pyrinnot ja olivat kumminkin, kun viettivät epäsäännöllistä elämää, hyvinvoinnissa jääneet takapajulle. Lasten koulussakäyttäminen oli heistä vain vastenmielinen rasitus, kirkossakäynti jotakin paljasta tavannoudatusta, kirkolliset toimitukset, niin kuin kasteet ja vihkimiset, olivat vain aiheena millekin, suhdattomiin juominkeihin, joissa köyhimmätkin vaivalla ansaitut rahansa tuhlasivat.

Kunnioitusta pappia kohtaan oli vähän. Niinpä tuli Beckin virassaolon ensi aikana muuan mies lantataikko kädessä, jonka hän heitti oven viereen, ja sitä vastaavassa puvussa pappilaan ilmoittamaan kastetoimitusta. Kirkkoherra lähetti hänet kotiin huomauttaen, että hänen tuli ensin pestä itseään ja pukeutua puhtaammasti sekä sitten tulla uudestaan, niin häntä kuultaisiin.

Tämän seurakunnan rappiotila oli seurauksena siitä, ettei vakinaista pappia ollut kaukaan aikaan siinä ollut ja hyväksi osaksi edellisen virantoimittajan syytä. Tämä, muuan vanha naimaton hulivili ja metsästyksen ystävä, piti erityisenä hupinaan kahta suurta kissaa, jotka olivat hänen alituiset seuralaisensa, niin että ne sunnuntaisin seurasivat häntä kirkkoonkin, juoksivat saarnatuolin rappusia ylös ja tavallisesti asettuivat papin kummallekin puolelle saarnatuolin rintamanojalla. Eihän luonnollisesti tällöin ollut mikään ihme, jos seurakunnassakin kaikki kunnioitus Jumalanhuonetta kohtaan oli kadonnut. Joka pyhä syntyi kirkossa kylän poikien kesken verisiä tappeluita parhaimmista istuinpaikoista, jommoisina pidettiin ei niitä, mistä voi parhaiten nähdä papin, vaan nuoret tytöt.

Mitä tarmokkaimmin alkoi Beck hävittää tällaisia raakoja tapoja eikä kammonut anoa avuksi maallisen esivallan kättä vastenhakoisia vastaan. Sillä siitä oli hän vakuutettu, että ilman ulkonaista kuria ja järjestystä täytyy hengellisen vaikutuksenkin jäädä tehottomaksi. Yöjuoksua, kirkossa nukkumista, leväperäistä koulussakäymistä ja vallatonta käytöstä vastaan taisteli hän kiivaasti. Näytteenä 23-vuotiaan kirkkoherran jyrkistä sanoista saarnassaankin mainittakoon seuraava lause, jota seurakunnassa vielä 50 vuoden päästä muistellaan: "Ennen tulevat nuo kirkonpenkit taivaaseen kuin te." Hänelle itselleen täytyi olla tärkeää, saada kokea, että oli osunut oikeita keinoja käyttämään ja että lähtiessään voi olla vakuutettu, että työ, joka oikeassa määrässä yhdisti vakavuuden ja lempeyden, lain ja evankeliumin, myöskin niin huonolla maaperällä ei ole turhaan tehty ja aikaa myöten kumminkin kantaa hedelmiä.

Näiden käytöllisten kokemusten perusteella on Beck myöhemmin professorina antanut neuvoja oppilailleen papinviran hoitoon nähden. Ne ovat "Pastoraalioppi Uuden Testamentin mukaan" nimisessä kirjassa, jonka Riggenbach painatti Beckin kuoleman jälkeen. Siitä näkyy, missä hengessä hän itse virkaansa hoiti, miten hän yhdeltä puolen kaikkialla ammensi Raamatusta johtoa ja miten toiselta puolen tuollaisten käytöllisten kokemusten aikana hänelle Raamattu itse avautui uudessa valossa ja todisti kaikin puolin olevansa paras ohjaaja.

Puolikolmatta vuotisen vaikutuksen jälkeen Waldthannissa seurasi Beck kehotusta hakea yliopettajan virkaa Mergentheimin kaupungin koulussa. Mielellään olisi hän vielä kauemminkin työskennellyt tähänastisella työpaikallaan, mutta kun seurakunta ei myöntynyt eräässä palkkakysymyksessä, joka oli järjestettävä, hänen kohtuullisiin vaatimuksiinsa, päätti hän ehdotettuun vaihtoon suostua.

Maalaispapista tuli nyt kaupungin pappi ja koulunopettaja; näin joutui hän uuteen kokemuksenkouluun, jossa oli seitsemän vuotta ja joka vaikutti hyödyttävästi häneen. Itse hän lausuu siitä seuraavasti: "Raaka-aineista alaa (Waldthannia) seurasi pienoiskoossa eri sivistysasteita edustava muinoinen Saksan ritarien paratiisi, Mergentheim, hovineen ja aatelistoineen, katolisineen ja juutalaisineen sekä kolmenlajisine toimineen: minun tuli olla evankelisena pappina itsenäisessä, vielä muodostumisen alaisesta ja useista Herran maista kootussa seurakunnassa, rovestin sijaisena välityksissä molempien piirivirastojen kanssa ja lyseon johtajana alussa 27, myöhemmin 21 viikkotunnin opetusvelvollisuudella kaikissa aineissa."

Se oli todellakin paikka, jonka täytyi muodostua hänelle kouluksi, missä oli pakko oppia tuntemaan kansan ja seurakunnan tarpeet kaikkiin kerroksiin nähden sekä tutkimaan ja koettelemaan niiden oikeaa käsittelemistä kirkossa ja koulussa, saarnassa ja sielunhoidossa samoin kuin jokapäiväisessä elämässä. Niinpä voitiinkin, kun hänen myöhemmin oli astuttava professorin opetusistuimelle, hänen opetuksessaan selvästi huomata, että se oli syntynyt käytöllisestä elämästä eikä ilman kansan todellisten tarpeiden tuntemusta kotosin vain lukukammarista.

Mergentheim, johon Beckin nyt oli muutettava, oli kauan aikaa ollut Saksan ritarien omana ja oli, ritarikunnan suurmestarin pääpaikkana, muiden pikku pääpaikkojen kanssa kilpaillen levittänyt ympärilleen jonkunlaista loistoa. Mutta vuonna 1809 oli Napoleon tehnyt tälle loistolle lopun, hävittäessään silloiselta Rein-alueelta ritarikunnan ja antaen sen omistukset yksityisille liittovaltioille. Näin tuli Mergentheim Wyrtembergiin kuuluvaksi ja aikaa myöten muodostui sinne muutamista virkamiesperheistä pieni evankelinen seurakunta. Tähän saakka oli eräs naapuripappi hoitanut seurakuntaa. Beckin tuli nyt olla seurakunnan ensimmäinen vakinainen kirkkoherra ja samalla yliopettajan tointa hoitaen johtaa siellä olemaa latinakoulua. Sitä varten täytyi hänen Stuttgartissa suorittaa vielä eri tutkinto, jonka hän kunnialla suorittikin.

Täten saattoi hän syyskuussa v. 1829 perheineen muuttaa Mergentheimiin, joka sijaitsee kauniissa laaksossa ja leudommalla ilmanalallaan oli Beckin aina vielä heikolle terveydelle suotuisampi kuin korkealla sijaitseva ja koleailmainen Waldthann. Vastaanotto evankelisen seurakunnan puolelta oli ylen ystävällinen, niin myös virastojen puolelta, vaikka katolisten piirissä ei oltu tyytyväisiä, että koulun johtajaksi tuli evankelinen pappi. Voi helposti ymmärtää, ettei Beckin asema pienen evankelisen seurakunnan etunenässä enimmäkseen ankarasti katolisessa seutukunnassa ollut mikään helppo. Mutta vaikkapa monellaisia törmäyksiä ei puuttunutkaan, voitti Beck kumminkin pian lujalla ja kaiken lujuuden ohella taas kohteliaalla luonteellaan arvonantoa seurakunnassaan ja tunnustusta kaupungin

muiden asukasten puolelta. Kuinka mielellään hän oli valmis palvelemaan jokaista, mitä uskontoa hän olikaan, sen saivat kaupungin asukkaat kokea, kun vuonna 1831 koleratauti levisi Saksassa ja kaikkialla ryhdyttiin sitä vastustamaan. Beck kirjoitti, ylilääkäri Bauerin kanssa neuvoteltuaan, Mergentheimin viikkolehden sanomalehtikirjoituksen nimellä: "Yksinkertainen neuvo kolerataudissa, Mergentheimin paikallisen terveyslautakunnan toimesta." Siinä antoi hän neuvoja, miten oli meneteltävä sairastumisen välttämiseksi ja miten oli sairastuttua täytettävä velvollisuutensa itseä ja muita kohtaan. Beck, jolla oli selvä käsitys ruumiillisestakin elämästä ja joka ei koskaan jättänyt ruumiin ja sielun yhteyttä hengellisessä toiminnassaankaan silmällä pitämättä, osotti varsinkin siihen, miten aivan erityisesti tässä kauheassa taudissa säännöllinen ja sisäisesti koottu sieluelämä estää taudin turmiollisia vaikutuksia. Kun hänen neuvonsa soveltuvat muihinkin tapauksiin, niin olkoon niistä tässä mainittuina seuraavat: "Ken on epäpuhdas eikä voi himojansa hillitä, hän on jokaisen kulkutaudin edessä kuin kaupunki ilman muureja ja nimenomaan koleran edessä kypsä hedelmä, jonka se pian niittää. Ken tahtoo ryyppyillä kulkutaudin aikana hankkia iloista mieltä, hän hankkii itselleen rangaistusta. — Vältä kylmän ja lämpimän pikaista vaihetusta; Jumalakin vie meidät keväimen ja syksyn läpi kesään ja talveen. Ahkeroi ennen kaikkea saada ja säilyttää mielen lepoa ja rauhaa; nämä voivat asua heikkosakin ruumiissa, mutta ei rapistuneessa sielussa; ne eivät maksa penniäkään, vaan tulevat itsestään siihen, missä rukous ja kristillisuus ovat alituisia kodinystäviä; siinä saavuttaa rohkeus yhä enemmän kallioperustusta niinkuin Psalmi 91 ja 73 lausuvat. — Hätäilevä sairauden pakeneminen ei vie elämään, vaan sitä nopeammin peljätyn kulkutaudin kouriin; tässä toteentuu Raamatun sana: 'Joka henkensä tahtoo vapahtaa, hän hukuttaa sen', ja sananlasku: 'Tee oikein äläkä pelkää ketään', siis älä koleraakaan. Se on Jumalan lähetti, häntä se tottelee, ei sinun hätäilemistäsi ja suruasi. — Mene ja auta lähimmäistäsi, sanoo Jumala, joka hiuksemme lukee. Mutta ken kiiruhtaa kuten itsekäs leviitta veljensä tuskanvuoteen ohi, hän kulkee tuomarinsa käsiin, niin paljon kuin hän koleraa väistääkin."

Jo tämä lyhyt ote osottaa, miten Beck ymmärsi sellaistakin kysymystä yhtä käytöllisen raittiisti kuin sydämmellisesti ja omaantuntoon tunkevasti käsitellä, vieläpä niin, että sen täytyi ilman erotusta kaikkien, kristittyjen ja juutalaisten, evankelisten ja katolisten sydämiin käydä ja kirjoittajan hyväntahtoinen mieliala tuli kaikille julki. Kirjoitus tuli myös eri vihkosena painatetuksi ja maan muihinkin osiin leviteteksi.

Ylilääkäri Bauer oli Beckin saarnojen kautta tullut persoonallisesti kääntyneeksi ja oli innokkaimpia seurakunnanjäseniä. Sydämmellinen suhde vallitsi näiden miesten välillä aina ja molemmat auttoivat toisiaan virka-asioissakin. Todistuksena siitä on mainittu kirjanenkin. Ja vaikka tässä seurakunnassa oli vain 200 evankelista ja nekin sangen kirjavaa väkeä mielipiteiltäänkin, niin saavutti Beck yleistä luottamusta ja läheisistä maalaisseurakunnistakin kävi kuulijoita niin että avara linnankirkko usein oli täpötäynnä. Eräs naapuriseurakunta osotti hänelle kiitollisuuttaan saadusta siunauksesta hänen erotessaan niiltä seuduilta sillä, jotta antoi hänelle perheineen kunniaporvarin oikeudet.

Beckillä ei ollut alkuaikoinaan Mergentheimissä mitään virka-asuntoa, joka monessa suhteessa oli epämuokavaa. Viimein onnistui hänen saada sellainen linnan vasemmassa siipirakennuksessa samalla kun oikeanpuoleisessa siipirakennuksessa asui Wyrtembergin herttua Paul. Tämä ympäri maailmaa matkustanut ylimys, joka juuri silloin kirjoitteli matkamuihistelmiaan ja järjesteli matkoilta tuomiensa kokoelmia, muodosti seurueineen omituisen vastakohtan vasemman sivustan asukkaille. Sillä kun pappilassa vallitsi kristillisen elämän täysi vakavuus, oli oikeassa sivustassa selvä maailma ja maallinen meno vallalla. Lähtipä herttuaa ympäröivästä piiristä monta pahennustakin, jotka tunkeutuivat yksin Beckin seurakuntalaistenkin piiriin. Beck ei kammonut todistaa sellaista vastaan, kun siihen saarnatuolissa tilaisuutta sattui. Näin teki hän Loppiaispäivänä, jolloin oli puhetta itämaan viisasten esiintymisestä Heroodeksen hovissa, seuraavin sanoin: "On ilmeinen vääryys eli paha itsepetos, jos muutamat luulevat saavansa vaatia, että korkeasäätyisille tahi sivistyneille ja oppineille, että jollekin Heroodeksen herroille tahi jollekin pääkaupungille täytyisi tahi saisi toinen totuus tulla saarnatuksi, jokin miellyttävämpi, helpompi ja kauniimpi kuin rahvaan ihmisille. Jumalan edessä on paljaita syntisiä, paljaita yhden ja saman Aatamin lapsia, nimittäkööt itsensä miksi haluavat — nimi ei vaikuta mitään asiaan. Yhden niin kuin toisenkin, hoviherrain ja maanmiesten, kirjanoppineiden ja oppimattomien, sivistyneiden niin kuin sivistymättömien täytyy mainitun parannuksen ahtaan portin, nöyrystymisen läpi kulkea, päästäkseen Jeesuksen Kristuksen taivaalliseen elämään. Mutta ken luulee, että Jumalan olisi pakko hänelle jotakin erityistä laittaa, jokin erityinen Kristus, jokin erityinen Raamattu, jokin erityinen saarnamies toimittaa, hän odottakoon, kunnes haudassa makaa ja matojen syötäväksi joutuu, niin kuin muutkin ihmislapset." —

Nämä sanat oli herttua, joka tällä kertaa itsekkin oli kirkossa, omin korvin kuullut ja iltasella eräässä ravintolassa suuremman seurauksen kuullen hän purki niiden tähden harmiansa sekä lausui siten, ikään kuin Beck kiihottaisi kansaa ylempiä säätyjä vastaan. Kun Beck sai siitä tiedon, antoi hän heti ilmoittaa itsensä herttuan puheille ja kysyi, mitä hänen vaikutustaan vastaan herttualla oli sanomista. Kun herttua lausui, että papeilla oli parempaa tekemistä, kuin yllyttää muutenkin levotonta kansaa ylempiä säätyjä vastaan, vastasi Beck avomielisesti: "Teidän ylhäisyytenne, Jumalan sana on kaksiteräinen

miekka, se lyö ei ainoastaan alhaalle, vaan myös ylhäälle." Siitä lähtien ei herttua enää nähty kirkossa, mutta työhuoneensa oven antoi hän joka Jumalanpalvelusajaksi avata, niin että saattoi muille näyttäytymättä siihen ottaa osaa. Näin ei ollut julkilausuttu sana ilman hedelmää.

Kun sitten myöhemmin Beck poismuuttaessaan kävi herttuan tuona hyvästillä, näki hän kyyneleitä korkean herran silmissä.

Vaikka Beckin koko persoonallisuus, hänen tunnontarkka viranhoitonsa ja tuntonsa kirkossa ja koulussa, siveellinen vakavuutensa ja hyväntahtoisuutensa tuottivat hänelle luottamusta ja arvontoa ympäristönsä erilaisimmissa piireissä ja hän tässä katsannossa sai olla hyvin tyytyväinen nykyiseen asemaansa, oli hänestä kuitenkin selvää, että papinviran yhteys kouluviran kanssa ei pitkän päälle voinut käydä päinsä. Hänellä oli lahjojensa mukaisesti tarve tehdä tieteellistä työtä, tutustua kaikkiin uusimpiin teoksiin teologian alalla ja itsenäisestikin työskennellä eteenpäin. Mutta siihen jäi hänelle kaksoisvirkinsa ohella vain vähän aikaa ja hänen luonteelleen oli oikeaa kärsivällisyyden harjoitusta, kun täytyi niin monta tuntia viikossa kielten alkeita oppilailleen terottaa. Virkinsa mieluisin ja ihanin osa oli hänestä työskentely seurakunnassa ja ennen kaikkea saarnatuolilla. Vaikkakin Beckin saarnatapa myöhemmin vielä hiukan muuttui, niin kehittyi kuitenkin hänen runsaat saarnalahjansa jo Mergentheimissä täydellisesti. Beck on saarnamiehenä aivan omintakeinen ja uudempana aikana ainoa laadultaan; ja vaikka hän muutoin saikin kokea monenlaista vastustusta ja ahdistelua, niin ei kuitenkaan saarnatoimen alalla yksikään ymmärtävä voi hänen suurta merkitystensä vähentää.

Beckin koko jumaluusoppi perustui totuuteen, että omassatunnossa on Jumalan sanalle ja Jumalan valtakunnalle tie ihmisen sydämeen avoinna tahi voi vielä tulla avatuksi. Niinpä oli saarnatuolissakin hänen pyrintönsä saada kuulijat ennen kaikkea julistetun sanan kautta omassatunnosta kiinni. Aina uudestaan palautuu hän siihen: kaikki mikä ei todista itseään omassatunnossa totuutena eikä perustu sellaiseen omantunnontodistukseen, sillä ei ole mitään merkitystä sisälliselle elämälle, autuuden tielle.

Ja millainen mestari hän onkaan kaikensuuntaisissa ja elämän eri aloilla olevissa ihmisissä herättämään omantunnon usein kauan tauonneita liikutuksia ja sydämen salaisimpiin sopukoita jumalallisen totuuden valolla valaisemaan. Hänen puheensa on läpitunkevaa ja kumminkin samalla niin raitista ja miehekästä, kaukana kaikesta imelästä ja tunteellisesta, niin suoraa ja samalla ylevää, paikoin niin voimakasta ja kaunista, että sellaista tapaa vain parhaimpoin kirjailijain ja runoilijain lausetavoissa. Beckin ajatus- ja puhetapa on niin kokonaan muodostunut Raamatun tapaiseksi, että hän siinäkin, missä ei käytä varsinaisesti raamatullisia puhetapoja, puhuu tuota arvokasta ja sisällsrikasta kieltä, jommoista tunnemme ainoastaan Luteruksen ja hänen kaltaistensa henkien kyyneen käyttämään. Niin kuin Hofacker on ajalleen ollut parannussaarnaaja, joka osottamalla Jeesuksen lunastustyöhön ja ristin kuolemaan ajoi kuulijansa kääntymykseen ja tahtoi asettaa heidät täten ikään kuin Kristuksen ristin juureen, niin on Beck tietoinen siitä, että hänen on vietävä kuulijat askel vielä eteenpäin, nimittäin pyhyiden sisälle ja sen käytölliseen toteuttamiseen, mitä Jeesuksessa Kristuksessa on meille uutena elämänä tarjottu.

Myöhemminä vuosina ahdistettiin häntä eräällä taholta kiivaasti juuri siitä, ettei hän dogmaatisesti, vielä vähemmän tunnustuskirjain mukaisesti saarnannut. Mutta hän ei voinut sitä tehtäväkseen tuntea, kun huomasi, että rehellisen innon ohella useimmat saarnaajat kuitenkin siinä erehtyivät, että he, samalla kun panivat suurta painoa puhtaalle opille, unohtivat johtaa ja kehottaa kristityitä vaellukseen uskossa, Kristuksen ja hänen apostoliensa jäljessä seuraamiseen. Hän oli kokenut, miten niin useissa piireissä, opettamalla yksipuoleisesti armoa ja luottamusta Kristuksen ansioon, sydämiin oli istutettu suruttomuus, jota vastaan apostolit kirjeissään kaikella vakavuudella taistelivat.

Kuu pääsävel Hofackerin saarnoissa oli: "Kristus on teidän synteinne tähden kuollut", niin oli Beckin saarnoissa pääsävel: "Ja teidän vanhurskauttamisenne tähden herätetty ylös".

Kääntymystä täytyy välttämättä pyhityksen seurata. Tämä hänen pyhitystä vaatimisensa vaikuttaa, että hänen saarnansa valaisevat ihmiselämän kaikkia puolia, että niissä on rikas aarre todellista elämänviisautta ja niihin soveltuu hyvästi sana: "Hän on taivaanvaltakuntaan oppinut kirjanoppinut, joka hyvänä huoneenhaltijana tietää sydämensä ja Jumalan sanan aarteesta tuoda esiin vanhaa ja uutta." Mutta näissä saarnoissa tuntee myöskin sen, että ne julistavat totuutta, joka on saavutettu elämän taistelussa, on osottautunut puhujalle itselleen vahvaksi kiusauksissa ja kärsimyksissä ja on puhdistunut sekä omattu syvällä miettimisellä. Beck ei ollut mikään sellainen saarnaaja, joka kuulijansa liikuttaa kyyneleihin. Hän olisi varmaan itse säikähtynyt siitä, jos olisi huomannut sellaista vaikutusta. Hän ei vaatinut äkkipikaista, yht'äkkistä kääntymystä. Mutta ken häntä kerran oli kuullut, hän ei voinut kevyellä mielellä mennä pois ilman vaikutusta siitä, miten vakava asia autuaaksitulo on, ja kenellä rakkautta totuuden puoleen oli, hänen oli pakko palata kuulemaan vielä häntä. Ken täten uudestaan ja uudestaan tuli, hän huomasi hiljaisen pitkittyvän vaikutuksen; joka julistetusta sanasta lähti ja yhä voimakkaammin tunsikin hän itsensä halukkaaksi tekemään totta kristillisyydestään ja käsittämään sen yhden tarpeellisen.

Beck sai niin hyvin Mergentheimissä kuin myöhemmin Tybingenissä kokea, että hänen saarnatointansa seurasi siunaus ja ilolla hoiti hän tätä virkaa. Sen tähden ei hänestä ollutkaan helppoa, vaikkapa olikin itse jotakin muutosta toivonut, v. 1836 erota seurakunnastaan Mergentheimissä, jonka hän itse oli ensin muodostanut ja joka oli läheisesti kiintynyt häneen. Hän teki sen vain uskoen siinä tuntevansa Jumalan tahdon.

Niin paljon kuin Beckin aikaa ja voimia toimintansa pappina ja koulunopettajana kysyikin, tieteellisten harrastusten haluun nähden, oli hän kumminkin saanut sen merran lepoetkiä, että saattoi ulosantaa ainakin pienempiä teoksia ja kirjoitelmia erinäisiin tieteellisiin aikakauskirjoihin.

V. 1833 oli hän painattanut itsenäisen pienemmän tutkimuksen Roomalaiskirjeen 9-11 luvuista, jota erittäinkin Tholuck Hallessa hyvin suosiollisesti arvosteli, lausuen: "Minulle on ilo myöntää, miten tämä kirja koko tutkimuksessa käytetyllä menetystavallaan on minua vahvistanut siinä vakaumuksessa, että minä kirjoittaessani selityksiäni Roomalaisepistolaan vielä aivan liian paljon olen käyttänyt ulkopuolella itseään Raamattua olemia apukeinoja. Meidän Raamattua selittävä kirjallisuutemme on varmaan siitä pahasta tavasta, jonka varsinkin Grotiuksen ja Wettsteinin selityskirjoista olemme perineet, yhä vapautuva, että kaikista mahdollisista selityskirjoista haetaan selityksiä, ennen kuin vielä on koeteltu, eikö Raamattu ole oma selittäjänsä. Miten hartaasti olisi toivottava, että tämän kirjan tekijä, kirjan, joka on yksi raamatullisen tutkimuksen alalla heränneen, virkeän, elinvoimaisen hengen kauneimpia hedelmiä, pian jossakin saksalaisista yliopistoistamme saisi tilaisuutta kehittämään kaunista lahjaansa, jonka hänelle kirkon Herra Raamatuntutkimusta varten näkyy antaneen."

Nämä kirjalliset tuotteet olivat laveammisakin piireissä johtaneet huomion Beckiin ja tasottivat ikään kuin tietä sille uudelle toimialalle, jolle hän yli seitsenvuotisen Mergentheimissä työskentelyn jälkeen nyt oli joutuva: se oli toiminta yliopiston opettajana.

3. Yliopistollinen toiminta.

V. 1836 sai Beck Baselista kutsun tulla sikäläiseen yliopistoon opettajaksi. Kutsu ei tosin lähtenyt yliopiston-viranomaisilta, vaan eräästä uskovien miesten piiristä yliopiston-viranomaisten suostumuksella, jotka myöskin ystävällisellä huomaavaisuudella myönsivät kutsutulle ylimääräisen professorin arvonimen, vaikka hän tämän kutsun ja nimityksen kautta ei voinut tulla teologisen tiedekunnan jäseneksi. Baselin yliopisto oli äskettäin tullut uudesti järjestetyksi ja herännyt uuteen virkeään elämään. Sitä enemmän täytyi uskovien piirien siellä valittaa, että vakaalla Raamatun suunnalla yliopistossa toimivien professorien joukossa ei ollut yhtään taattua edustajaa. Tämän aukon täyttämistä varten oli joukko miehiä liittynyt yhdistykseksi ja koonnut tarvittavat varat, kutsuakseen yliopistoon opettajaksi oman suuntansa ja mielipiteittensä mukaisen miehen. Sen tähden oli käännytty naapurimaahan Wyrtembergiin ja ennen kaikkia Tybingenin teologeilta tiedusteltu jotakin soveliasta miestä. Eri puolilta osotettiin Beckiin ja niin päätti tuo yhdistys istunnossaan maaliskuun 22 päivänä 1836 yksimielisesti kutsua hänet. Yhdistyksen puheenjohtaja ja perustaja rehtori La Roche selitti kutsumuskirjeessä, että ylioppilaiden opettamisen ohella tarkoituksena oli sekin, että kutsuttu yleisten luentojen pidolla toimisi kristillisen seurakunnan hyväksi; ja lähetyslaitoksen inspehtori Blumhardt mainitsi kirjeessään, että laitoksen vanhemmat kasvatit kävisivät kuulijoina kutsutun yliopistoluennoilla. Kun Baselissa siihen aikaan opiskeli keskimäärin 20 jumaluusopin ylioppilasta, niin oli tuo tosin hyvin vaatimaton, mutta kumminkin juuri sen kautta ehkä toiselta puolen, varsinkin alussa, viehättävä toimi, joka Beckille täten oli avaantunut ja josta sai toivoa ainakin jotain seurausta.

Kuten jo aikaisemminkin on huomautettu, oli Beckille jo kauemman aikaa selville käynyt, että hän vain silloin tunsu täyttä tyydytystä virassaan, kun sai joko kokonaan papinvirkaa tahi kokonaan opettajan virkaa toimittaa. Niin uskoi hän kaikkia asianhaaroja harkitessaan tuossa kutsussa Baseliin ilmenevän Jumalan johdatusta ja otti sen ilolla vastaan.

Mergentheimissä ei kyllä tahdottu mielellään antaa kalliiksi käyneen sielunpaimenen ja opettajan muuttaa ja tehtiin vakavia ponnistuksia hänen pysyttämisekseen, niin että Beckin täytyi, ennen kuin hän voi lähettää Baseliin myöntymyksensä, vielä odottaa hänen pysyttämisekseen tehtyjen anomusten ratkaisua. Vasta toukokuun 6 päivänä lähetti hän vihdoon myöntymyksensä. Miten vaatimattomalla ja kuitenkin varmallalla mielellä Beck tähän uuteen toimeensa astui, osottavat meille sanansa rehtori La Rochelle. Hän kirjoitti: "Minä tunnustan teille, kunnioitettu ystävä, avonaisesti, että varsinaisten esitöitten kautta minä en ole yliopiston opettajaksi valmistunut — virkani vaativat niin tyyni kaikki voimani, että saatoin vain yksityisiä hetkiä käyttää tieteen yksityisiä kohtia varten ja yhdistyksen täytyy juuri sen tähden alussa olla kärsivällinen kanssani, mutta parhain tahtoni on teille varma ja Sen siunaus, jota me tahdomme palvella, on meille molemmille varma. Uskoni ja tietoni tunnemme kyllä kirjallisista töistäni, jotka kaikki ovat sisimmästäni lähteneet ja tällä perustuksella siis otan

kutsumuksenne vastaan. Tulen kuitenkin, mitä tieteellisyyteen tulee, erityisesti harrastamaan oppiakseni, että pitäydyn alhaisiin ja että se vasta veisi Taborille, jossa mielellään majoja rakennetaan ja ettei ennustella, joka ei hyvin sovi kellekään ihmiselle. Tämän, oppivan asemaan antautumisen pidän tärkeänä ja kaiken hyödyttävän opetustoiminnan ehdottomana ehtona. — — — Minulla on se luottamus Herraan, että minä taas Baselissa, luonnollisesti otsan hiessä, kuten oikein ja hyödyllistä on, löydän, mitä tänne jätän, nimittäin uskollisia veljessydämiä. Minuahan kohtaa jo rakkautta enemmän kuin odottaakaan voin. Ja näin olkoon siis liitto välillämme luja tehty ja Hän, joka meitä on siihen johtanut, antakoon, että Hän meissä ja ulkopuolella meitä aina enemmän siunatuksi tulisi."

Kumminkin, vaikkapa Beck iloisestikin ja Herraan luottaen antautui uuteen työhön, oli hänestä toiselta puolen taas vaikeaa erota Mergentheimistä ja tähänastiselta työalaltaan. Olihan tämä Mergentheimissä vietetty aika monessa suhteessa ollut hänelle hyvä ja onnellinen. Syvimmässä yksimielisyydessä puolisonsa kanssa, iloisen lapsijoukon ympäröimänä, seurustelussa uskollisten ystävien ja niiden perheiden kanssa, toimissaan kirkossa ja koulussa siunattuna ja monen näkyvän seurauksen ilahuttamana, täten oli hänen elämänsä siellä oikein toivottuun suuntaan muodostunut ja tämän kaiken jättäminen ei ollut hänestä eikä omistaan helppoa. Raskaaksi tuli hänelle ero kotimaasta vielä senkin tähden, että juuri tähän aikaan äitinsä, jonka tähden hänelle vanhempien koti oli käynyt niin kalliiksi, hänen, matkallaan Baseliin, Balingenissa viivähtäessä, kutsuttiin pois tästä elämästä. Miten hän tässä vaihteessa, johon niin eripuolilta oli joutunut, kärsi, sen ilmaisee kirje, minkä hän Balingenista tohtori Bauerin ystäväperheelle Mergentheimiin kirjoitti. Siinä kuuluu, että hän tuntee olevansa kuin haaksirikkoutunut laiva, joka ei enää koskaan voi karilta irtaantua. Sitten hän kertoo, miten erästä lempivirttänsä soittaessa, jota hän Jumalanpalveluksissa Mergentheimissä antoi useasti veisata, niin paljon muistoja oli tunkeunut hänen mieleensä, että hänen täytyi lopettaa soitto.

Miten raskaaksi hänelle muun ohessa juuri ero rippilapsistaan tuli, osottaa eräs kirjeensä Baselista, jossa hän sanoo, mitenkä hän, tavatessaan seurakuntiansa rakastamia ja ystävänsä ympäröimiä pappeja, silloin ajattelee: 'voi te onnelliset — ja minulla oli enemmän kuin teillä — minä yksin tiedän, niitä minulla oli'.

Yli kesän viipyi Beck vielä Mergentheimissä; hän teki tällä välin jalkamatkan Baseliin, tutustuen siellä ihmisiin ja niihin uusiin olosuhteisiin, joissa nyt oli kutsuttu vaikuttamaan. Kaikkialla, tulevien opettajakumppanienkin puolelta tuli hän ystävällisesti vastaanotetuksi ja uudet ystävät Baselissa olivat innokkaimmasta puuhassa tasottamaan hänelle tietä ja helpottamaan muuttoa. Asunnostakin pidettiin huolta ja muuttokustannuksiksi lahjotettiin hänelle 600 frangia. Palkkaan, joka oli määrätty 2000 frangiksi, lisättiin heti ensi vuodeksi jo 350 frangia.

Näin ystävällisesti vastaanotettuna saattoi Beck, joka lokakuun 10 päivänä saapui perheineen Baseliin, tuntea kohtakin itsensä uudessa piirissä kotiutuvaksi eikä hänellä ollut syytä katua tapahtunutta muutosta. Myöskin suhde teologian professoreihin oli ja pysyi aina loppuun asti ystävällisenä, vaikka juuri hänen kutsumisessaan olisi saatettu nähdä jossain määrin syytös tähänastisia teologian edustajia vastaan. Mutta he kaikki ymmärsivät antaa Beckille niin hyvin miehenä kuin teologina arvon, samoin kuin hänkin puolestaan antoi sellaisen arvon heille. Niinpä professori De Wette, joka teologiseen kantaansa nähden erosi kau'immalle Beckistä, kuului hänen perhe-ystäviinsä ja pakeni monta kertaa omasta jotenkin rauhattomasta kodistaan Beckin lukukammariin, saadakseen siellä, sill'aikaa kun toinen levollisena pöytänsä ääressä työskenteli eteenpäin, syventyä jonkun teoksen tutkimiseen.

Beck alkoi yliopistollisen opetustoimensa virkaanastujaispuheella "kristinopin tieteellisestä käsittelemisestä", jonka hän piti marraskuun 7 päivänä yliopiston juhlasalissa, muinaisen augustiinolaisluostarin ruokasalissa. Vakavalta ja ylevältä kannalta käsitti hän heti alussa opetustoimensa tulevien pappien neuvojana ja yhdeksänvuotinen kokemus käytöllisen papin toimesta oli hänellä hyvänä pohjana. Itse hän oli viran vaikeuksissa oppinut, miten suuri asia on olla pappina ja sielunhoitajana ja ettei sen varustukseksi riitä vielä hurskas tunne, ei synnynnäinen lahjakkuus eikä juuri oppikaan, vaan ainoastaan omantunnon vakavuus ja Raamatun tunteminen. Mitä hän tarkoitti viimemainitulla, osottakoot seuraavat lauseet sanotussa puheessa.

"Pyhä Raamattu ei sisällä mitään kouluopetuksen tapaista jo valmisten tietojen kokoelmaa, mutta yhtä vähän myöskään muotoa kokonaan puuttuvaa ainekokousta vasta valmiiksi tehtäviä tietoja varten. Se on yhtä täydellisesti kehittynyt kuin lujasti yhdistetty elämänjärjestelmä, tosi kuva siitä ilmestyksestä, minkä ilmoittaja se on. Kumminkin käyttävät toiset Raamatun sisältöä kuten alusta aina loppuun saakka liikahtamatonta oppilausejoukkiota, johon tarvitsee vain kätensä pistää poimimaan kaikkialta samaa sisältäviä lauseita. Toiset menettelevät niin kuin heillä olisi edessään monenlaisten esitysten ja opetusten kirjava kokoelma, joka selittäjän sysäyksillä antaa luontevasti siirtää itseään sinne, tänne. Ensimmäisten mielestä täytyy Mooseksen sanoa esim. uskosta tahi Jumalan armosta puhelleen aivan samaa kuin Paavalin ja kaikki todistelukohtat ovat vain jonkun jo valmiin oppilauseen yksiääninen kaiku. Toisten mielestä ajattelee ja kirjoittaa Paavali samasta aineesta aivan eri lailla kuin

Mooses, ja Jaakoppi eri lailla kuin Paavali, niin että toinen lyö toistaan vasten suuta, sill'aikaa kun kumminkin ihmeellisellä tavalla kaikkien todistuksessa, yhteisyydeksi käsitettynä, tulee olla vielä sama jumalallinen totuus sellaisena jumalallisena sopusointuna, kuin ikänä ajateltavissa on. Ensimmäiset sekottavat yhteyden ja yhtäläisyyden. Kehityksen jokainen erotus samenee tiedottomaan kohdallaan olemiseen. Toiset kärjistävät erotuksen vastakohtaksi ja aineen yhteys erittyy kemiallisten yhdistysten sotkokseksi, muodostuu iankaikkisesti ratkaisemattomaksi tehtäväksi, kuten ympyrän neliöksi muodostus. Tuollainen yhtä tieteen kuin epäkristillinen Raamatun sisällön räkkäys loppuu, kun Raamattu käsitetään elävänä järjestelmänä, sen todistus totuuden alkuna, jossa opin ole tosin on vain yksi, mutta oman jumalallisesti ilmestyvän muodostustyyppinsä mukaisesti vähitellen kehittyy mitä moninaisimpaan, totuuden siemenestä aina sen kypsään hedelmään asti; jossa siis aikaisempi ja vanhempi tosin jo itseensä sulkee saman sisällön kuin viimeinen, mutta ainoastaan idun tavoin ja jossa välillä oleva on elämä ja oleellinen välijäsen, tuon varhaisemman enempää ominaista muodostumista varten aina uudestaan itseensä sulkeva ja seuraajalleen juuri sitä varten sen taas jättävä, niin että viimein tuo kaikki yhdessä keskittyy täydelliseksi muodostumaksi tahi täydellisyyteensä viimeisissä, apostolien jättämissä kirjoissa, joiden totuudet nyt kypsinä hedelminä kasvavat koko puusta ja sellaisina taas sisältävät täydellisen siemenen-ituvoiman, s.o. elämänvoiman, kerratakseen sisällyksensä uusissa ja kuitenkin oleellisesti samanlaisissa kehityksissä, minkä juuri tulee tapahtua teologiassa tieteellisesti."

"Sen tähden tiede ei saa eikä voi käsitellä pyhää Raamatun tekstiä liikahtamatonna vaikkapa jumalallisen arvoisena ulkonaisena kirjaimena, jossa ajattelu vain yksinäisiä lauseita ja tapahtumia, opin ja historian ulkopuolta oppineesti ja tutkeilevasti muokkaa ja Raamatun uskontotuudet tulevat yksitellen dogmaattisten tai filosoofisten lausumien todistelu-esimerkeiksi; mutta ei ole teksti myöskään käsiteltävä vasta selittäjän hengestä selviytyvänä ja henkiytyvänä kirjaimena, jossa kaikenlaisten erottelujen ja sovittelujen avulla jokin niin kutsuttu puhdas totuus tai aate ylenee näkyville ja Raamatun uskontotuudet kokonaan muutetaan ehdotonta uskottavuutta puuttuviksi selittäjän mietelmiksi, isättömiksi holhokeiksi. Molemmat puolet, väärän Jumala-autoriteetin sitovat kirjainneikat niin kuin väärän järkiautoriteetin sokaisemat henkiniekat eli keikarihenget, jollaisiksi Luterus heidät nimittää, erottavat taas niin hyvin ilmestyskäsitteessä kuin myös ilmestyksen sanassa sen, mitä Jumala on yhdistänyt, sen jumal-inhimillisen luonnon. 'Minun sanani ovat henki ja elämä', sanoo Herra, eivät siis ole haihtua henkäys eivätkä liikahtamattomaksi jähmettynyt lauselma, vaan sisälle ja ulospäin elämää ilmaiseva totuus, henkeä ulos ja sisälle hengittävä elämänsana, eivät tule siksi vasta selittävän järjen avulla, jota varten, eikä järjettömyyttä varten, sana totuushenkineen tosin on olemassa, vaan jonka kautta se ei vasta saa totuuden henkeä, kun päinvastoin järjen itsensä vasta sanan kautta täytyy saada se."

Sangen tarkattava on myös puheen loppu: "Varmaan, pyhä vakava kutsumus on nykyiselle teologialle annettu, ja Hän, joka niin avaralti on vienyt sen sivu vaarallisinten kallioiden ja kautta tuskallisten synnytysvaivain, on sen viepä päämääräänkin asti. Mutta voi-huudon huutaa henki samoin kuin sen historia kevytmielisyydelle, joka juuri tällä iankaikkisen totuuden alalla, nopeana puhumaan ja hitaana kuulemaan, kuvittelee voivansa paljaalla järjen taidolla suorittaa kaikki, käsittelee maailmanhistorian sisimpiä arvotuksia tavallisena joka-miehen-asiana, hengen syvimpiä salaisuuksia ravintolan ruokalaitteena, mikä kaikista keittiötemppeujen ponnistuksista huolimatta pysyy pyhyydenloukkaamisena. — Niin ylenkatseellisesti kuin tieteen kilven juojassa muutoin vieläkin kristillistä uskoa vastustetaan, emme me tuomitse itseään tiedettä; ei tieto, kuten jo huomautettu, ole uskon kanssa ristiriidassa, vaan usko uskon kanssa, oma-usko Jumalan-uskon kanssa. Viimemainittu ei ole joka-miehen-asia niin kuin ensinmainittu on, koska se, mitä se edellyttää, ei ole jokamiehelle mieluista — mutta Jumalan-usko on se, joka maailman voittaa ja juuri sen tähden ei sillä ole syytä peljätä taistelun mitään tuoksinaa. 'Oratio', rukouksessa korkeamman maailman kuultavissa hengen avoinna oleminen, 'meditatio', hengen miettivä syventyminen sisäiseen maailmaan ja 'tentatio', hengen käytöllinen muodostuminen ulkoisen maailman kautta, — nämä uskonharjotukset, sanoo eräs totinen Jumalanmies, kasvattavat oikean teologin, jossa papin, ajattelijan ja käytöllisen kristityn tulee yhtyä yhdeksi. Ei niin, että me teologiamme taivaallisen kutsumuksen helmen jo olisimme käsittäneet, vaikkakin se pyhällä vetovoimallansa on meidät jo käsittänyt; mutta sen perään kaikin voimin pyrkiminen on nimenomaisena tehtävänä ajallamme, jolle niin monet edelliset omat aarteensa perinnöksi jättäneet; niin monta kuin meistä siis tahtoo täydellisiä olla, ajatelkaamme näin."

Niiden kolmentoista lukukauden aikana, joina Beck Baselissa opetti, ahkeroi hän neuvoa kuulijoitaan teologisen tieteen useissa eri haaroissa. Tärkeimpänä aineenaan luennoi hän useimmat lukukaudet kristillistä uskontiedettä ja näki juuri tällä alalla itsensä pakotetuksi omalla tavallaan käsittelemään Raamattua tieteellisesti, jättämään kokonaan nuo muutoin tavalliset uskon- ja siveysopin esitykset ja kulkemaan omia teitänsä likeisemmästi itsehensä Raamattuun liittymällä. Siten syntyi tämän työn hedelmänä kirjansa "Kristillisen opin järjestö, I osa", teos, joka täytyy sanoa käänteentekeväksi, suurenmoiseksi kokeeksi esittää raamatullinen oppi läpiajateltuna ja yhtenäisenä järjestönä. Valitettavasti on teos tähän ensimmäiseen perustamaan osaan pysähtynyt eikä tekijälle niiden suurten

vaatimusten takia, joita toimensa yhä edelleen hänen ajalleen ja voimilleen pani, ole ollut mahdollista alkuperäistä ajattansa loppuun saattaa. Hänellä oli ajatuksena antaa tätä ensimmäistä osaa, joka sisältää uskonopin, seurata toisen ja kolmannen, kristillisen siveysopin ja kristillisen elämänopin. Vielä kaksi muuta julkaisua tällä alalla syntyi Baseliissa oloajalla, luennoiden yhteydessä, nimittäin "Johdanto kristillisen opin järjestöön" ja "Raamatullinen sieluoppi."

Samalla aikaa kun Beck näitä aineita selitti, jotka häneltä itseltään vaativat pitkittävää perusteellista työtä lukupöydän ääressä, mutta jotka samalla syvämielisyytensä ja jotenkin vaikeasti ymmärrettävän kielenkäytännön takia panivat ei vähiä vaatimuksia nuorekkaalle kuulijakunnalle, tarjosi hän heille erinäisten vanhan ja uuden testamentin kirjojen selityksissään helpompaa ruokaa ja johti heitä hänen tapaiseensa Raamatun käsittelymiseen. Hän selitti vieretysten ja perätysten profeetat Miikan, Joelin, Naahumin ynnä valituita paikkoja vanhassa testamentissa ja sitten epistolat Roomalaisille, Efesiläisille, Kolossilaisille, Timoteukselle ja Pietarin epistolat.

Myöskin käytölliseen teologiaan opasti Beck kuulihoitaan ja kokosi heidät sitä paitsi erityisiin Raamatun selitys-harjoituksiin pienemmässä piirissä. Sunnuntai-illoin tulivat tiheästi ylioppilaat ja myöskin vanhempia ystäviä hänen kodissaan kokoon, jossa käsiteltiin raamatullisia aineita, luettiin paikkoja hyvistä kirjoista ja keskusteltiin.

Erittäinkin tutustutti hän mieleltään läsnäolevia vanhoihin Bengelin oppikunnan miehiin, joita hän koko elinaikansa piti arvossa ja halulla tutki. Sellaisia olivat, paitsi Bengeliä itseään, Ötinger, Storr, Roos Rieger, Phil. Matt. Hahn, Steinhofer y.m.

Ulkopuolella yliopistopiirinkin oli Beckillä vielä tilaisuus työskennellä, hän kun, kuten jo Baseliin kutsuttaessa siitä oli ollut puhetta, piti julkisia luentoja, joihin kaikki niitä harrastavat seurakuntalaiset voivat ottaa osaa.

Näissä enempi kansantajuissa esitelmissä lausuu Beck Raamatun käyttämisestä:

"Kenellä kerran on Raamattu ja sen lisäksi tavallinen ihmisen ymmärrys, hän ei tarvitse ensiksi monia opettajia, hän tarvitsee vain Raamattuansa järjellisesti ja rehellisesti käyttäen, oppiakseen siitä yhä eteenpäin; ja miten oppiakseen? siten kuin kaikkia asioita opitaan: aljetaan helposta, ymmärrettävästä, selvistä, julkisista totuuksista, jotka itsestään selviävät, sattuvat omaantuntoon ja sydämeen: nämä luetaan ei ainoastaan kerran läpi, ne opitaan ei ainoastaan ulkoa ja niistä ei ainoastaan puhuta, vaan tutkistellaan niitä syvästi, kätketään ne itseemme, mietitään niitä päivästä päivään kaikkialla, käytetään niitä, eletään niiden mukaan; täten tullaan viisaammiksi, paremmiksi, hurskaammiksi, ja opitaan vähitellen myöskin sitä yhä paremmin ymmärtämään, mikä aluksi oli hämärää; tullaan helpommasta vaikeampaan, tunnetusta tuntemattomaan ja voitetaan yhä uutta; sitä vastoin, ken vain heti kiiruhtaa vaikeaan, hämärään, Raamatussa olevaan salaperäiseen, hän kietoutuu yhä enemmän epäilyksiin eikä ymmärrä lopuksi enää selvääkään ja kirkastakaan. Valitettavinta on, että suurin osa ei *tahdo* ymmärtää, miten nykyisessä kristillisyydessä on niin paljon juurittumatonta, horjuvaa, ilmassa häilyvää menoa, niin paljon mielivaltaa ja omituisuutta, yksipuolisuutta ja puolueellisuutta, ja miten kaikella tällä on pääjuurensa siinä, että sellaisetkin, jotka vielä jotenkuten arvottavat Raamattua ja käyttävät sitä, käyttävät Raamattuaan liian usein niin perin pinnallisesti, että lennetään *yli* Raamatunsanan, uneksien riiputaan kiinni omista ajatuksista. Tämän sijasta täytyy kunkin asettua Raamatunsanan *alle* sen jokaista viittausta-tarkkaavana palvelijana, täytyy sen oppimiseen mennä yksivakaisella, pitkittävällä opinhalulla sekä hiljaisuudessa miettivällä sydämmellä, joka ei tarkoita vain hurskasta huvittelua tai omaa ajatustenleikkiä ja rikkiviisasta pakinanpitoa, vaan totuutta, joka omantunnon eläväksi tekee, sisimmät ajatukset tuomitsee, sydämmen ja elämän parantaa, hurskaaksi tekee; sellaisia Raamatuntotuuksia täytyy yhä eteenpäin ja yhä uudestaan tutkistella ja ahkerasti itsekseen miettiä, imeäksään niiden valkeutta ja voimaa ja elämää itseensä ja vahvistuakseen siinä eläväksi Jumalan todistajaksi työssä ja totuudessa eikä siitä vain lörpöttelemään."

"Ihmiselittäjiä ja johtajia on niin monta, että ne kasautuvat kuin muuri yksityisen kristityn ja hänen Raamattunsa välille ja yksinään Raamattuun uskaltaa suurempi osa ottaa tuskin askeltakaan ilman noilta ihmisjohtajilta saamatta varmaa ohjetta, ikään kuin ilman sitä Raamattu olisi jokin määrällinen kirja. Sill'aikaa kun nykyään puhe- ja kirjailija-autuus yksin alkajia kristillisyydessä yhä suuremmin joukoin tuo näyttämölle, miten häpäiseekään heitä juuri Luterus, joka viimeisen kirjansa alkaa sanoilla: 'olisin mielelläni nähnyt, että kirjani kaikkityyni olisivat sikseen jääneet ja hävinneet. Ja on siihen muiden syiden ohessa varsinkin yksi, joka minua kauhistaa: sillä minä tiedän hyvin, mitä hyötyä seurakunnassa on tuotettu, kun on aljettu yli ja sivulla Pyhän Raamatun kokoonpanna paljon (hengellisiä) kirjoja, jolla ei yksin kallis aika ja tutkiminen pyhissä Raamatuista ole jätetty sikseen, kunnes Raamattu on joutunut unhotuksiin penkin alle tomuun. Ja aikomuksemme olikin, kun Raamattua itseään aloimme kääntää, että kirjojen teko vähenisi ja Raamatun tutkiminen ja lukeminen enenisi. Sillä kaiken muunkin kirjojen teon (hengellisissä asioissa) Raamattua varten ja Raamatun lisäksi, tulee osottaa Kristukseen, kuten Johannes teki sanoessaan: minun tulee vähentyä, hänen tulee kasvaa, niin

että kukin itse joi lähteestä, niin kuin kaikkien, jotka jotakin hyvää ovat tahtoneet tehdä, on täytynyt tehdä. Sillä niin hyvin eivät kykene ei kirkolliskokoukset emmekä me tekemään, vaikkapa kuinkakin syvällisimmin ja parhaiten neuvoteltaisiin, kuin sen Pyhä Raamattu, se on Jumala itse, on tehnyt — meidän täytyy antaa profeettain ja apostolien istua opettajanpaikalla ynnä itse kuunnella alhaalla heidän jalkainsa juuressa, mitä he sanovat ja mitä eivät sano eikä meidän asiamme ole sanoa, mitä heidän täytyy kuunnella."

Nämä aina talvipuolella vuotta Spitalikirkossa pidetyt luennot antoivat samalla aihetta enemmän kansantajuisesti esitettyihin julkaisuihin, jommoisia olivat "Kristillisen elämän synty, sen olemus ja sen laki" ja "Kristillinen ihmisrakkaus, sana ja Kristuksen seurakunta." Myöskin sakramenteista piti hän samalla tapaa jo silloin luennotta, mutta julkaisi vasta myöhemmin laveamman sakramenttioppinsa sellaisena kuin oli sen Tybingenissä ylioppilaille luennot.

Tämän ahkeran sanoin ja kirjoin, kateederilla ja saarnatuolilla samoin kuin tuttavallisessa huonepiirissä osottamansa toimeliaisuuden johdosta tapaamme Beckin pian keskellä elävästi Jumalan sanaa ja kristillistä elämää harrastavaa piiriä eivätkä sellaisetkaan, jotka hänen suunnastaan ja pyrinnoistään pysyivät loitommalla, voineet väistää hänen persoonallisuutensa vaikutusta. Hän sai ilolla kokea, että Jumala siunasi hänen vaikutustaan ja liitti myös häneen yksityisiä miehiä, joiden kanssa hän voi yhtyä lämpimään sydämensuhteeseen. Näistä ovat ennen kaikkia mainittavat raatimies Aadolf Christ, Nikolaus Bernoulli ja Johannes Wolleb ja etevä inspehtori Zeller läheisessä Beuggenissä. Seurustellessaan sellaisten miesten kanssa voi Beck ei ainoastaan antaa parhaimpansa, vaan sai myöskin, koskapa ystävätkin olivat uskossa syvälle juurtuneita ja viettivät elämää Kristuksessa, puolestaan taas ottaa vastaan ja siten tuli heidän seuransa hänelle virvoitukseksi ja sydämmentarpeeksi. Hän tunsu ja koki oikein näiden uskollisten ystävien totisen rakkauden varsinkin niissä monissa kiusauksissa ja murheissa, joiden läpi hänen Baselissa ollessaan täytyi kulkea. Näitä tuli kohta, kun hän oli alkanut päästä perehtymään uuteen toimeensa ja uusiin oloihin. Jo aikaisemmin oli kuolema käynyt vieraana hänen kodissaan. Mergentheimissä oli häneltä kuollut kaksi lasta pieninä ja äidiltäänkin, joka hänelle oli sydämmellisen rakas, oli hänen täytynyt ottaa ikuiset jäähyväiset. Mutta kovin isku tapasi häntä helmikuun 22 päivänä 1838, juuri syntymäpäivänään, jolloin hänen sivultaan kuolema vei hänen uskollisen aviokumppaninsa. Edellisen vuoden helmikuussa oli heti kahdeksannen lapsensa syntymisen jälkeen puoliso sairastunut; tuskallinen vatsavaiva oli kohdannut ja kalvoi elinvoimia. Tällä kärsimysajalla olivat uudet ystävät osaaottavalla rakkaudella ja avulla osottaneet uskollisuutensa ja läpi elämänsä oli Beck sydämmestään kiitollinen heille siitä.

Muutamia viikkoja jälkeenpäin pitkänäperjantaina pitämänsä saarnan alussa kuulemme hänen lausuvan: "Kuolemahetki, kuolinvuode on pyhä kohta — iankaikkisuus tunkeutuu kuin ukkosenjyrinä sielun ytimiin saakka. Ihminen sellaisena kuin hän toimi ja eli, meitä rakasti ja oli rakastettu, eroaa elämästä; ruumis, tuo ihmisen asunto, jota ilman me emme ensinkään voi ajatella häntä eteemme, jossa sielulla oli kotiolonsa surun ja ilon, pahoin- ja hyvinvoinnin, kärsimysten ja työn aikana, yksinäisyydessä ja veljellisessä yhteydessä, tuo ruumis murtuu! Hengenveto, vielä viimeinen henkäys ja kanssamme ei puhele enää se suu, jonka sanoissa me juuri äsken riipuimme kiinni; silmä ei katsele meitä enää sielun eloa ilmaisten; korva ja sydän ei tajua enää yhtään rakkautemme ääntä; meillä on edessämme — ruumis. Silloin peittää pimeys sydämet ja kodin, jotka kuuluivat vainajalle; ikään kuin Jumalan hylkääminä seisomme siinä; tuska ja liikutus, suru ja katumus, pelko ja itsemme syyttäminen viiltävät kuin terävä auransakara läpi revityn sydämmen tuhannenlaatuisissa ajatuksissa." Mutta myöhemmin voi hän todistaa, että näistä murheenpäivistä saatu voitto oli niin suuri, ettei hän sitä enää voisi vaihtaa varhaisempaan omistukseen, niin kallisarvoinen kuin se hänelle oli ollutkin. Me saamme luoda silmäyksen hänen sydämmeensä ja silloisiin sisällisiin kokemuksiinsa, kun kuulemme, miten hän 28 vuotta myöhemmin kirjoittaa ystävälleen Aadolf Christille, jolta silloin puoliso oli kuollut. "Jospa minäkin voisin persoonallisesti kuorman kanssasi kantaa, niin kuin Sinä aikanaan autoit minua sitä kantamaan! Sellaisina päivinä päästään läpi ulkonaisen ihmisen sisällisellä ihmisellämme toisiamme lähelle. Ja kentiesi voi juuri minua muistelemisen helpottaa sinulle rohkaistumista, koska minussa olet nähnyt, miten katkerinkin kärsimys, mikä miehelle korkeimman maallisen onnen menetyksenä voi tulla, Herran armosta parhaaksi kääntyy. Minulta ei voitu mitään rakkaampaa riistää kuin vaimoni, ja kumminkin, jos minun olisi saamani voitto hänen takaisinsaannistaan annettava, niin en voinut enkä voisi koskaan tähän vaihtoon suostua. Kadotetut rakkaat muodostamat vetovoimallaan vastapainon maan vetovoimalle, jonka vallassa heidän kanssaan, niin kauan kuin ovat luonamme, tietämättä rakennamme, että tässä on meidän hyvä asua; nyt kun maja on purettu, ovat he magneettina, jotka vetävät ylöspäin." Sitten luetaan taas samassa kirjeessä: "Muisto kiintyy tosin ja saa kiintyä vanhoihin rakkaisiin paikkoihin j.n.e., mutta sen ohella täytyy meidän saattaa käytäntöön apostolin sana: minä unohdan sen kuin takana on, joka minulle oli voitto ja ilo, unohdan menneisyyden ja kokotan sen puoleen, mitä edessä on, ylöspäin ja tulevaisuuteen. Täten on menneisyys vain maaperä, josta käsin me sen siitä temmatun panemme olemaan korkeudessa, siihen sijaan että panisimme sen takasin olemaan tässä alemmassa ilmapiirissä. Täten omat minulle pyhän Raamatun perussanat iankaikkisesta elämästä, taivaanvaltakunnasta, tulevaisen maailman voimista, Jumalan valta-istuimesta j.n.e., joista kauan aikaa

vain mukavia, viehättäviä sielukuvia tehdään, tulleet todellisiksi perusasioiksi, tulleet realiteeteiksi, joilla itsessään on ominaisin olemus, ja siitä lähtien on minulle sitten myös teologiaa ja kristillinen käytäntötapa ynnä kristillinen elämä kirkastunut toisessa valossa, oleellisen todellisuuden näkökannalle: johdutaan todelliseen eikä vain aatteelliseen yhdessäkuolemiseen Kristuksen kanssa niin kuin tielle maailman *olennosta* vapauttavaan maailmasta kuolemiseen ja Kristuksen kanssa ylönousemiseen, kuten Paavali Fil. 3 viittaa ja muodostuu tuo todellinen vapaaksipääsy, jonka vain Poika hänen todellisen totuutensa tuntemisen kautta toimeenpanee Joh. 8: 31 s. On erittäin hyvä kunkin päivän mielialalle heti herättyä, jolloin mielellään yksinäisyyden ja ikävän tunne ryntää sydämmeen, ennen kaikkea muuta ajattelemista ja harrastusta kääntyä Herran puoleen: siinä on keskus, jossa me todellisesti niiden kanssa, jotka tuolla ylhäällä ovat, voimme olla yhdessä ja pitkittää todellista elämänyhteyttä ilman mielikuvien lisätointa; ja pitkin päivää aina uudestaan oikeaan mielialaan pääsemistä varten en tiedä mitään sisältörikkaampaa sanaa kuin sen, millä Herra itse läpi koko kärsimyksensä itseään vahvisti: eikö minun pidä juoda se kalkki, jonka minulle Isäni on antanut?"

Sill'aikaa kun Beck perheellisten surujensa kautta kärsi kovia taisteluja, täytyi hänen samalla virassaankin kokea monenlaisia kiusauksia. Hänen suhteensa lähetystaloon ja sen johtajiin tuli monien väärinkäsitysten kautta kireäksi. Hän oli tullut Baseliin ei ainoastaan lämpimänä lähetysten ystävänä yleensä, vaan myös monivuotisena Baselin lähetysseuralle avunkerääjänä. Mergentheimin pienestä seurakunnasta kokosi hän vuosittain aina 136 guldeniin tälle seuralle apurahoja. Toipa hän Baseliin erään katolisen nuorukaisen Meksikosta, joka herttua Paulin matkaan oli kotimaastaan lähtenyt ja Beckin saarnojen vaikutuksesta herännyt sekä, kääntäytyään evankeliseen uskoon, halusi lähetysseuraksi. Ja lähetysseuran johtokunta oli niin sopinut sen yhdistyksen kanssa, joka Beckin oli Baseliin kutsunut, että lähetystalon oppilaista vanhemmat saisivat käydä kuuntelemassa Beckin luentoja. Niitä kävikin alkuvuosina noin 10-20 oppilasta ja Beck ilmaisi johtokunnalle ilolla havainneensa näissä nuorissa hurskasta vakavuutta ja oikeaa totuuden harrastusta. Tämän hyvän välin kestäessä pyydettiin Beck lähetysjuhalla v. 1838 pitämään juhlapuhe, johon hän suostuikin.

Uskollisena itselleen puhui Beck tässäkin totuuden ilman ihmismieliä katsomatta. Hän alkoi sillä, miten juhla viikko osotti, että Jumalan valtakunta tulee voimalla, ja ettei se ole jotain meidän itsemme tekemää, mitä kristikunnassa, juutalaisten ja pakanain seassa nykyään on niin voimakkaassa liikkeessä. "Kumminkin", jatkaa hän, "tunkeutuu sydämmeeni kaksi pyhän Raamatun lausetta, joiden ohi en voi mennä, tänään kaikkein vähimmin, jolloin Jumalamme liitto-uskollisuus niin ihanana on edessämme et sitä varten, että siitä vain puhuisimme, vaan että itsessämmeekin liiton vahvistaisimme. 'Sinä tosin hyvästi kiität, vaan ei se toinen siitä parane' (1 Kor. 14: 17), ja toiselta puolen: 'Sinä opetat toista ja et itseäsi opeta' (Room. 2: 21)." Näiden sanain johdolla osotti hän suurta vaaraa, miten itsemme opetus paljossa puuhassa helposti unohtuu.

Lähetysjohtaja Blumhardt käytti kertomuksissaan lähetysseurain toimista yleensä hyvin tunteellista ja ylen kauniiksi maalaavaa kirjoitustapaa. Juhlapuhuja sanoo: "Jumalan valtakunnan todistus ei esiinny pehmeissä vaatteissa ja raittiutta sekä valppautta yksinkertaisessa uskossa Jumalan yksinkertaisiin sanoihin tarvitaan, jos mieli kaiken hyvän vastustajaa, tämän maailman ruhtinasta, lujasti vastustaa ja häneltä saalistansa ryöstää. Korkeallekiitävät ajatustenlentomme, tunteelliset sydämenpurkauksemme ja mielikuvamme, mahtavat sanamme ja kaunis puhetautomme, viisautemme ja sukkeluutemme, joita me olosuhteisiin ja tilaisuuksiin hiipien tartumme — kaikki tämä ei lyö maahan eikä sido häntä, tuota väkevää, joka hallitsee epäuskon lapsissa: vain yksi miekka sattuu häneen, hengen miekka, ja se on Jumalan sana, mutta ei kuolleena hyvinsidotussa Raamatussa makaava sana, vaan jos se asuu ja vaikuttaa elämänä sisäisessä ihmisessämme; ei niin kuin meidän asiamme olisi ensin seuloa ja selvittää sitä omalla luulotellulla viisaudellamme ja hurskaudellamme tahi vain noin yleisesti ja otsakirjoituksena sitä käyttää, vaan meidän on kuten Kristus, Herra, kiusaajaa vastaan, ilman lisäämättä ja ilman työstämättä, hänen pyhiä käskyjensä ja opetuksiansa käytettävä siihen, mikä kullakin kertaa on edessämme. Oi se juuri, veljeni, on nykyisen ajan paha vamma, että niin paljon Raamatusta ja kristillisyydestä ja uskosta kerskaamisen ohella ei kumminkaan tarkasti ja kiinteästi tutkita eikä pidetä sitä, mitä kirjoitettu on, siihen sijaan kuin itse Herra, jolla kumminkin oli Jumalan Henki itsessään ilman mittaa, aina uudistaa: 'niin on kirjoitettu — niin täytyy tapahtua'. Nyt puhutaan totuudesta, ja miten usein tuo puhe on vain pöytä ja omaa luuloa; nyt puhutaan Hengestä ja henkirikkaasta menosta, ja totuuden sanalla koeteltuna on se vain liha-ihanuutta; nyt käyttäydytään voimassa ja väkevyydessä kuin Jumalan sankari, ja se onkin vaahtoa ja ylvästelyä; nyt vaaditaan, usein viisi kertaa röyhkeämmin kuin Pietari, perkele ja helvetti taisteluun luullussa Jumalan varustuksessa, ja — joudutaan häpeään palvelustytön kautta; lauletaan ja soitetaan Herralle joka päivä suloisia virsiä ja lauluja (Kol. 3: 16), ja jätetään sikseen, mitä apostoli tuossa paikassa aivan edellä sanoo: 'antakaa Kristuksen sanan runsaasti asua luonanne, asua runsaasti kaikella viisaudella; opettakaa ja neuvokaa toisianne keskenänne'."

Toinen loukkaava kohta puheessa oli se, missä Beck viittasi seuraavaan seikkaan. Baselin lähetystalon oppilaita lähetettiin Englannin lähetysten palvelukseen ja Englannissa tuli heidän saada

piispaallinen vihkimys. Vihkimyskaava sisälsi eräitä annettavia lupauksia, jotka Beckin opetuksella Raamattuun johdetuista oppilaisista tuntuivat liian vaikeilta. Nimenomaan oli sellaisia seuraavat kaksi: 1) Tahdotko uskollisesti harrastaa, hoitaa oppia ja sakramentteja ja kirkkokuria aina niin, kuin Herra on käskenyt ja kuin ne *tämä kirkko* ja *tämä valtakunta* (Englanti) on hyväksynyt? ja 2) Tahdotko kunnioittavasti totella piispaasi ja muita pääpappeja, joille *sinun valvontasi* ja *johdatuksesi* on uskottu, seuraten hyvällä mielellä ja tahdolla heidän hurskaita kehotuksiansa ja alistuen heidän hurskaksiin päätöksiinsä? Kun oppilaat neuvottelivat näistä Beckin kanssa, hyväksyi hän heidän omantuntonsa epäilevän kannan ja pyysivätkin sitten oppilaat, ettei heitä lähetettäisi Englannin kirkon välityksellä, vaan jotenkin toisin. Tämä oppilasten pyyntö luettiin nöyryyden ja kuuliaisuuden puutteeksi. Ja kun Beck juhlapuheessa viittasi näihin asioihin, paheni lähetyslaitoksen johtokunta ja lähetti Beckille vaatimuksen: joko tuli hänen tunnustaa tehneensä väärin ja luvata, ettei niin enää tehtäisi tahi supistettaisiin hänen vaikutuksensa lähetysoppilaisiin mahdollisimman vähiin. Vaatimukseen sellaisenaan ei Beck voinut suostua. Sitä vastaan oli hän myöntäväinen lupaamaan, ettei enää julkisuudessa näitä asioita ottaisi esille. Mutta tämän asian johdosta tuli hän kokemaan, mitä eräs ystävänsä hänelle kirjoitti: "ylempien säätyjen heränneiden kanssa ei ole hyvä elää, ellei tahdo alistua heidän palvelijakseen".

Täydellisen eron aiheutti lopullisesti se, että eräs näistä Beckin puoltamista oppilaista useimpien lähetystalon huonejärjestystä vastaan tekemiensä rikkomusten takia erotettiin lähetyslaitoksesta. Beck piti pikkumaisia järjestyssääntöjä kristitylle Raamatussa vakuutettua vapautta vastaansotivina ja pyysi, että mainittu oppilas ei heti erotettaisi, vaan saisi olla jonkun ajan tarkastuksen alaisena. Jotkut oppilaat astuivat myöskin erotetun puolelle. Mutta johtokunta pysyi päätöksessään.

Niissä ajatuksen vaihdoissa, jotka näiden asiain johdosta Beckin ja johtokunnan väliltä tapahtuivat, ilmeni henkisuuntien ero. Beckin raamatullinen kanta, jolta käsin hän piti velvollisuutenaan julkilausua arvostelunsa uskovien piirien jumalaisuusharrastuksista ja osottaa niiden heikkouksiin ja vaaroihin yhtä hyvin kuin uskottomien ja maailmanlasten elämästäkin, ei sopinut. Tosin Beck oli elämänsä loppuun asti yksityisten henkilöiden kanssa sydämenniitossa näistäkin Baselin lähetysseuran piireistä, mutta vaikutuksensa ja yhteytensä johtokunnan kanssa kokonaisuudessaan kumminkin katkesi ainiaaksi.

Mitään ei Beck enemmän peljännyt eikä mistään vakaavammin varottanut, kuin kristillisten muotojen, missä sisäinen elämä jäi takapajulle, esillekantamista ja näyttelemistä. Hän tahtoi mieluummin jättää sikseen ulkonaiset seuraukset ja edistykset ja ennen kaikkea työskennellä sisäistä uudistusta varten, joka ensin toteutuu yksityisissä, mutta sitten ei voi jäädä vaikuttamatta kokonaisuuteen ja kaikkiinkin.

Tästä johtui, että Beck omana aikanaan oli henkilö, jonka hurskaat kyllä tunsivat hurskaaksi, mutta jota mielipiteineen he eivät tarkotuksiinsa nähneet sopivaksi. Hän itse on tämän lausunut näin: "sanotaan, Beck on epäkäytännöllinen". Täten kuin asiat Baselissa muodostuivat, täytyi Beckistä tuntua Jumalan johdolta, että hänelle juuri samoihin aikoihin tarjottiin toinen työala. Keväällä 1838 oli hän kiittäen kieltäytynyt kunniakkaasta kutsusta, jolla häntä pyydettiin pappisseminaarin johtajaksi Marburgiin, syystä että niin vähän aikaa oli vasta ollut Baselissa vaikuttamassa. Mutta asema oli toinen, kun hänet v. 1842 kutsuttiin kotimaansa yliopistoon Tybingeniin opettajaksi. Beckin tieteelliset teokset olivat oppineessa maailmassa saavuttaneet tunnustusta, ja yksimielisesti ehdotti jumaluusopillinen tiedekunta hänet, sitten kun ensiksi pyydetty professori Dorner oli kieltäytynyt, professoriksi Tybingeniin; kuningas nimitti hänet siksi marraskuun 16 p. 1842.

Kuuden vuoden toiminnan jälkeen Baselissa joutui nyt Beck paikalle, jossa vaikutti kauimmin ja enin siunausta levittäen kuolemaansa asti. Hän erosi Baselista tuntien, ettei työnsä siellä ollut turha Herrassa. Viimeisessä kertomuksessaan yhdistykselle, joka hänet oli sinne kutsunut, hän lausuu: "Silmäillessä kuusi ja puolivuotista toimintaa, jonka alussa raamatullisen opin julistukselle tšekäläisessä yliopistossa ensin pohja oli luotava, kiitän minä Jumalaa kaikesta armosta, jonka hän tälle työlle ihmistenkin edessä on suonut, ja eroan vakuuttaen, että minä en ole lakannut enkä lakkaa sydämmessäni tarkotusta, jota varten yhdistys minut on tänne kutsunut, että kristillistä tiedettä ja kristillistä elämää pyhän Raamatun perustuksella edistäisin, pitämästä elämäni ihanimpana ja pyhimpänä tehtävänä. Siinä yhdistyksen kanssa, jota minä kaikesta rakkaudesta ja hyvänteosta vielä kiitän, sisällisesti todella yksimielisenä pysymään ja sen eduksi, Baseliin nähden, kauempaakin vielä, jos minulla voimaa ja tilaisuutta riittää, tehokkaasti toimimaan on vilpittömän toivoni. Herra, joka antaa omillensa todellisen rauhan ei ilman suolaa, tulta ja miekkaa, kirkastakoon nimensä, joka on yli kaikkien nimien, täällä ja kaikissa paikoissa ja pankoon sanansa, joka voimallinen on rakentamaan, yhä runsaammin, puhtaammin ja voimakkaasti kynttiläjalkaan. Hänen armonsa ja totuutensa olkoon Teidän kanssanne ja minun kanssani!"

Yhdistys puolestaan lähetti Beckille sydämmellisen kiitoskirjoituksen, jossa se tunnusti hänen uskollisen työnsä ja lausui parhaat siunaustoivotukset hänelle uudessakin vaikutuspaikassaan. Myöskin yliopisto kunnioitti häntä erotessa antamalla hänelle jumaluusopin tohtorin arvon. Sitä seuraava kunniakirja nimitti häntä "luentojensa ja kirjojensa kautta sangen ansiokkaaksi mieheksi, tarkaksi

Raamatunselittäjäksi, raamatulliseksi jumaluusoppineeksi, jommoista harvassa tavataan; oivalliseksi saarnaajaksi ja urhoolliseksi kristillisyyden puolustajaksi."

Millaiseksi Beck yliopiston opettajana muuten arvosteltiin, näkyy myös seuraavasta, joka ei ole lähtenyt minkään ihailijan kädestä ja jolla siis on kiitoksissa ainakin yhtä suuri uskottavuus kuin moitteissaankin. Hän kirjoittaa: "Vuodesta 1836 lähtien opettaa myös Tob. Beck Wyrtembergistä ylimääräisenä professorina, erään yksityisen yhdistyksen kutsumana ja palkkaamana, De Wetten ja Hagenbachin vaikutusta lamauttavana. Hän on joka katsannossa merkillinen ilmiö — kunnollinen, rautainen luonne ja oppinut wyrtembergiläinen; syvämielinen, mutta vaikeasti tajuttava; varma, luja, mutta jyrkkä ja visainen; läpi läpeensä poleeminen kaikkea vastaan, mikä hänestä teologiselta tuntuu, Raamattua vastaan yksin ei; Nitzsch kutsuu häntä ehdottomaksi Raamatunuskovaksi. Hän ei säikähdä yrittystä, johtaa kaikki teologinen tieto ja kaikki uskonnollisen, kirkollisen elämän muodostus ehdottomasti ja sivulleen silmäämättä Raamatusta. Tällä saarnaa hän tosin kaikkien mielestä, joita vain johonkin määrin moderni henki on kosketanut, jotka eivät voi antaa mieltymystään millekään absoluuttiselle hengen heteronomialle, kuuroille korville; välittelyä ei ole puhuttakaan. Mutta jos hän kerran on voittanut oppilaakseen — usein sellaisista, jotka De Wetten dogmaattinen epämääräisyys on jättänyt tyydyttämättömiksi — niin on hänellä ne kokonaan; he vannovat hänen sanoilleen niin kuin Raamatulle. Raamattua selittäessään — hän lukee enimmäkseen Paavalin kirjeitä — on Beck perusteellisen perusteellinen ja pitkäväteinen, hän kun joka sanan kohdalla sen koko käsitekehittämisen, niin kuin hän sen Raamatusta voi etsiä, yleensä koko valmistuksineen tuo esille. Dogmaattisissa luennoissaan, joiden sisällön hän toivoo puhtaasti ammentaa Raamatusta, liikkuu hän yhtämittäisessä polemiikissa kaikille puolille, kirkonoppia vastaan, välittävän teologiian kaikkia laatuja vastaan, nimenomaan Ritschiä vastaan, jonka kanssa hänellä kumminkin taas on paljon yhteistäkin, etenkin raskaassa, tarpeettomasti, ei ennen totuttua käsitteiden nimittelyä sommittelevassa kielenkäytännössä, sitten myöskin Schleiermacheria vastaan, jota vastaan hän asettuu usein, yhtyen järjelemisessä, ja käyttäenkin järjeilyn aseita hyvällä tuloksella, mutta vain sitä varten, että asettuu lopuksi sitä vastaan jyrkimpään vastarintaan niin kuin suorastaan vastassa olevaa absoluuttisesti vihollisen valtaa vastaan. — Beckin luennot pastoraalteologiassa ovat käytöllisiä kokemuksia täynnä ollen (hän oli aikaisemmin pappi) ylen hyvät."

Näin Beck, kiitoksia, tunnustusta ja ystävällisiä toivotuksia mukanaan v. 1843 huhtikuussa matkusti perheensä kanssa Baselista Tybingeniin, käyden matkalla ystävänsä Zellerin luona Beuggenissä ja viivähtäen vanhan isänsä luona Balingenissa. Hän oli mennyt toisiin naimisiin vaimovainajansa sukulaisen Mathilda Märklinin kanssa, joka oli synnyttänyt ennen muuttoa kaksi lasta, joten muuttojoukkoa oli isä, äiti, neljä poikaa ja neljä tytärtä. Kun professorin virkaan kuului samalla aamu-saarnaajan toimi, sai Beck vapaan asunnon kasvitieteellisen puutarhan vastapäätä olevassa pappilassa, joka nyt tuli hänen kodikseen aina kuolemaansa asti. Juuri hänestä, joka erityisesti luontoa rakasti, tuntui talon asema erittäin viehättävältä, sillä akkunoista oli vapaa näkyala mainittuun puutarhaan ynnä sen läheiselle viinimäelle. Tiekin yliopistolle kulki läpi puutarhan.

Toukokuun 11 päivänä 1843 alkoi Beck opetustoimensa virkaan-astujais-luennolla "Kristillisyyden suhteesta ajalliseen elämään". Tiede oli silloin Hegelin filosofian vaikutuksen alainen ja jumaluusopissa etenkin David Strauss ja Christian Baur suosivat sitä. Baur oli professorina Tybingenissä ja hänellä oli suuri vaikutus nuoriin.

Baur oli varsinkin kristillisen kirkon ensi vuosisatojen käsityksellään ja Uuden Testamentin kirjojen arvosteluillaan herättänyt huomiota, saaden vapaasti ajattelevien piiriltä suurta kiitosta ja uskovien piiriltä vastustusta. Beck Raamatun pohjalla olevine näkökantoineen oli huomattavassa vastakohdassa oppineissa ja ylioppilaspiireissä vallitseviin taipumuksiin. Useasta tuntui, ettei hänen katsantokantansa enää pidä paikkaansa ja että se vanhentuneena ja pätemättömäksi todistettuna täytyy jättää.

Ylioppilaista, joiden maku muodinmukaisen filosofian ja jumaluusopin korkealle lentävistä ajatuksista oli turmeltunut, ei tahtonut se voimakas ja tervemakuinen ruoka, mitä Beckin luennot tarjosivat, ensin maistua. Aluksi kuunteli häntä vain pieni joukko. Mutta vähitellen muuttui maku. Vuodesta vuoteen lisääntyi Beckin kuulijain luku ja pian oli hän yleisesti tunnustettu raamatullisen tieteen mestari sekä tiedekuntansa enin kunnioitettu opettaja. Etenkin kokoontui ulkomailta joka vuosi kuulijoita, niin että ajottain oli vaikea suuressa luentosalissa saada istuinpaikkoja. Enimmäkseen oli kuulijain luku 150-160, eräänä vuonna 174; muilla oli ollut korkeintaan 30. Keskimäärin oli näistä Beckin 20 viimeisinä elinvuosina vuosittain 100 ulkomaalaista, olipa erään kerran 146.

Tämä suuri vaikutus kuulijoihinsa ja vetovoima oli Beckillä loppuunsa asti. Se johtui hänen käsityksestään jumaluusopin opettajan tehtävästä ja hänen henkevistä persoonallisuudestaan, joka ei helposti jättänyt vaikutusta tekemättä. Ensi vaatimus, jonka hän pani itselleen ja kuulijoilleen, oli: "Takasin lähteelle!"

Raamatusta, jumalallisen totuuden lähteestä, tulee meidän ammentaa. Raamatusta täytyy meidän

ottaa rakennuskivet tieteelliseen järjestykseenkin. Mutta kun meillä kaikilla jo on monenlaisia mielipiteitä, joita siellä ja täällä olemme jääneet, täytyy meidän näistä ensin irtaantua sekä sitten syventyä ja elää Raamatun ajatustapaan ynnä kokonaiseen raamatulliseen maailmaan. Mutta tämä on vain sille mahdollista, joka Raamatun sanan uskoo. Ilman uskoa joutuu jumaluusopillinen tiede ja oppi, jos se niin sanoaksemme vain ulkopuolelta katselee Raamatua ja sen oppia, jota menettelyä rakastetaan kutsua objektiiviseksi ja historialliseksi, erehdyksiin eikä Raamatulle silloin tehdä oikein. Sillä pyhän Raamatun oppi, jota on salaisuus, mitä luonnollinen ihminen ei käsitä, avautuu ja selviää vain sille, joka antaa Jumalan Hengen, persoonallisen uskon perustuksella, johdattaa itsensä siihen. Synnin tähden on luonnollinen ihminen ei ainoastaan heikko siveellisesti hyvään, vaan hän on myöskin ajatuksissaan, erittäinkin milloin nämä kohdistuvat jumalallisiin asioihin, niin kuin oman sielunsa tilaankin, vanki, raukka ja sokea. Ainoastaan uusi yhdistys jumalallisen henkiolennon kanssa, uusisyntyminen, vapauttaa tästä tilasta ja sekin käy asteettain, päästen täydellisyyteensä vasta iankaikkisuudessa. Tavalliselle ihmiselle ja yksinkertaiselle kristitylle, samoin kuin oppineellekin ja ajattelijalle kulkee tie totuuden tuntoon ja juurtumiseen siinä uskon kautta ja totuuden henkipiirissä sisäisen elämisen kautta, sen jokapäiväisessä harjoituksessa, minkä tuntee totuudeksi. Jos joku tahtoo tehdä Hänen tahtonsa, hän on ymmärtävä, onko tämä oppi Jumalasta. Tämä oli Raamatunkohta, johon Beck ei väsynyt aina uudestaan viittaamasta.

Hän osotti myös oppilailleen tien, millä sellaiseen uskoon ja ymmärrykseen päästään sekä neuvoi, miten heidän Raamatua tuli tutkia, miten sitä tehdessä totuus toisensa jälkeen täytyi ottaa sydämmeen ja omaantuntoon, ei rientää yli, ei vaivata itseään oppineilla selityksillä, vaan antaa sanan luonnollisen, yksinkertaisen ymmärryksen ja voiman vaikuttaa sydämmeensä. "Jos teille jokin kohta on käsittämätön, niin älkää sitä hyljätäkö, vaan jättäkää se syrjälle myöhempää aikaa varten. Älköön luultako, että olisi pakko kaikki väkivallalla temmata itselleen. Mikä alussa näyttää hämärältä, se saa myöhemmin valaistuksensa, kunhan vain ensisti yksinkertaiset perustotuudet paremmin on päästy ymmärtämään ja muutettu elämäksi."

Näin piti Beck lujasti kiinni periaatteesta: meidän täytyy ammentaa ei omasta ajattelustamme, joka on erehdyksien alainen, vaan jumalallisten totuuksien aarteesta, itsestään Raamatusta ja nämä jumalalliset totuudet omat korkein ymmärrys, täydellisten korkein totuus, vaikka se maailmasta näyttää hulluudelta. Beck tahtoi, että jumaluusopillinen tiede vapautuisi filosofian siihenastisesta, suositusta holhouksesta, että se perustuisi Raamattuun ja siten tieteenäkin seisoi sille ominaisella pohjalla, omilla jaloillaan.

Totuuden taivaallinen valtakunta elämänvoimineen ja elämänlakeineen on se esine, jota jumaluusopin tulee käsitellä. Ja tämä juuri ei ole vain ajatusten esine, vaan elämän valtakunta, joka laskeutuu kaikkialle meidän maailmaamme, missä vain tapaa avonaisia ovia ihmisyydämiin. Näin on Kristus yhdeltä puolen tie, totuus ja elämä, toiselta puolen tulee todella Jumalan valtakunta maailmaan. Mutta tämä tuleminen on siveellisesti välitettyä, se on, se kohdistuu ihmisen *omaantuntoon* haihtumattomine totuudentodistuksineen ja sammumattomine ikävöimisineen todellista elämää Jumalassa, niin kuin tuon ikävöimisen salminsana ilmaisee: "Niin kuin peura himoitsee raikasta vettä, niin minun sieluni himoitsee sinua, Jumala."

Kun siis Beck näki oikean jumaluusopin lähteen teologin persoonallisessa uskonelämässä, oli hänen opetustoimensakin jollainen, ettei hän tarkottanut ainoastaan kuulijainsa tieteellistä edistytymistä, vaan koki saattaa heidät myöskin elävään yhteyteen evankeliumin totuuden kanssa. Siksi ei hän arastellut omista elämänkokemuksistaankin, myöskin varhaisemmalta ajalta, opetusistuiltaan puhua ja samoin aivan persoonallisesti johtaa oppilaitansa rukouselämään, vakavaan omaan itseensä kääntymiseen. Kyllä ivailtiin, että Beck kateederilta *saarnaa*, on seurojenpitäjä. Mutta moittijansa eivät ymmärtäneet, että vain uskova kristitty voi uskosta opettaa. Ken Beckin oppilaana on ollut ja omassa sydämessään hänen kauttansa julistetun Jumalan sanan voimaa tuntenut, hän on kiitollinen siitä, että tämä opettaja on hänet vääriä, ainoastaan päätietoa tarkottaman tieteellisyyden korkeuksilta ohjannut tuolle tosin aina ylönkatsotulle raamatun- ja sydämen-jumaluusopin tielle. Ken halukkain sydämmin hänen sanojansa kuunteli, hänestä tuntui aina luennoilta tullessa kuin tulisi hän kirkosta eikä luentosalista ja hän tunsu sisällisesti edistyneensä ja sydämessään lämmenneeksi. Täten oltiin Beckin kuulijoina todellisessa koulussa; häneltä saatiin hengellistä kasvatusta ja oikeata ohjausta Jumalan sanan kurinalaisuuteen.

Samoin kuin aikaisemmin Baselissa oli Beck mielettään ulkopuolella luentojansa myöskin yksityisesti persoonallisessa seurustelussa oppilaittensa kanssa. Tilaisuutta siihen tarjosivat kävelyretket iltapuolin, joihin osaa ottamaan hän kutsui hänelle persoonallisesti itseensä esitteleityneitä sekä kutsui hänen kotiinsa tahi "Güttele". Güttele oli nimittäin pieni maapalsta, noin kilometrin päässä Beckin kodista, korkean mäen rinteellä, siinä vähäinen puutarhamaja, josta oli kaunis näköala ja jossa Beck kesällä melkein jokapäivä ahkerasti työskenteli puutarhatöissä. Täällä vietti hän usein kesä-illat ja nautti yksinkertaisen illallisensakin. Täällä oli kovin tuttavallista, kun hän ystävien ja perheenjäsenien piirissä suoralla avonaisella tavallaan puheli ja antoi itselleen kertoella omista kokemuksista ja kotiloista

kunkin. Kaikki oli niin luonnollista, ei mitään etsittyä, tehtyä, tunkeilevaa, vaikutusta tähtäävää; mutta joka aika tunsin hänessä sisäisesti koossa olevan miehen, jolla oli selvä luja vakaumus jumalallisissa niin kuin maallisissakin asioissa. Ja tuo suora tapa, joka hänellä aina oli, vaikuttikin, että yksinkertaiset maanmiehet tunsivat itsessään vetoa häneen ja että hän heidän seassaan nautti suurta luottamusta.

Beck luennoi Tybingenissä vähin muuttein samoista aineista kuin Baselissa. Tärkeimmät luentonsa, vuorovuosin, olivat uskonoppi ja siveysoppi, joissa hän esitti sen opin järjestön, minkä oli Raamatusta koonnut. Näiden aamupäivän luennoiden ohella selitti hän säännöllisesti iltapäivän luennoissaan erinäisiä vanhan ja uuden testamentin kirjoja. Kaikki luennot on hänen kuolemansa jälteen vävyensä, kirkkoherra Lindenmeyer, julaissut painosta. Nämä ovat, kuten itsestään on ymmärrettävä, tarkotetut oppineille lukijoille. Joukko kirjoja, ennen kaikkia kuusi nidettä saarnoja nimellä "Kristillisiä puheita" [Suomessa on näitä julaissut prof. A. W. Ingmanin toimesta: Sjutton Skriftliga Tal af Dr. J. T. Beck. Öfversättning 1866 ja samassa J. T. Becks teologiska karakter, tecknad af A. W. Ingman ynnä vielä toinen vihko. — Suomeksi on J. T. Beck, Kristillisiä Puheita. Mukailleen suomentanut K. E. Stenbäck. Wuosikerta saarnoja. Pori. O. Palander. 1885.] samoin kuin "Ajatuksia Raamatusta ja Raamatun mukaan" sekä "Kirjeitä ja Ydinlauseita" ja "Johdanto kristilliseen uskonoppiin" ovat jokaiselle ymmärrettäviä sekä omiansa tutustuttamaan hänen katsantokantaansa. "Ajatuksia Raamatusta ja Raamatun mukaan" sisältävät runsaan aarteen kristillistä viisautta ja tarjoovat neuvoa, lohdutusta sekä kehotusta moninaiisiin elämänoloihin ja -tiloihin. Ne ovat otteita ystäville ja oppilaille lähetetyistä kirjeistä.

Pääpiirteinä Beckin sekä mainituissa helpompitajuisissa kirjoissaan että tieteellisissä teoksissaan esittämässä opissa olkoon tässä käytölliseen kristillisyyteen varsinkin kohdistuvana erityisesti merkitty seuraavia kohtia.

Pyhä Raamattu on ruumis, jonka Jumalan henki — ihmisiä välineinä käyttäen — on luonut, antaakseen ilmestyksensä koko ihmiskunnan tiedoksi. Ihmiskunnalle on se merkki, joka sitä huomauttaa tulemistä Jumalan tuomioista ja samalla valkeus, joka tahtoo sen niistä pelastaa. Yksityiselle ihmiselle se on kasvatuskirja. Sen sana on katoamaton siemen, joka sydämeen kylvettynä synnyttää hänessä uuden, jumalallisen elämän ja tätä edelleen kasvattaa. Juuri sen tähden on välttämätöntä saada ja ottaa tämä sana väärentämätönä vastaan.

Mutta kasvaminen edistyy henkisten lakien mukaan. "Henkisiä lakeja täytyy teidän noudattaa. Edistys käy ajatuksen lakien, tahdon lakien, siveellisten lakien mukaan. — Joka ihmisen täytyy *ajatella*, jos asian mieli häneen juurtua. Hän ei saa luulla: annanpahan vain olla ja rukouksen jotenkin asiasta, tulkoon miten tulkoon. Hänen täytyy *ajatella*, hänen täytyy *tahtoa*, tehdä itsekseen periaatteita, tehdä aikomuksia. — Kun ihmisten järki, ihmisten ajattelu, ihmisten tiede on kristillisyyttä rääkännyt, luullaan että myös tahto, todellinen järki, syntyperäinen ajattelu, arvostelut olisivat ylenkatsottavat. Mutta sehän kuuluu henkiseen perustaan ja henkisiin kykyihin." — "Raamatulliset realiteetit, tosioilat, joihin tulisi sisäytyä, ovat tosin vain viittaavia, syystä että raamatullinen kristillisuus aina panee ihmisen kokeille: kuinka kauas sinun lihasi, sinun *uskollisuutesi* hengellisiin nähden menee? Tahdotko täydellisyyteen vai etkö tahdo?" — "Jos ei jollakulla vielä ole mitään armosta, niin vaaditaan arvollisuutta siihen nähden, mitä meiltä luonnosta jo on: teillä on korvat — kuulkaa! sydämet — ajatelkaa ja ymmärtäkää! Ellette niin tee, ette ole arvollisia. Tämän kuulemisen, näkemisen ja ymmärtämisen kautta lähinnä on tultava mielenmuutokseen. Ellette niin tee, ette ole sen arvollisia. Mielenmuutoksesta kasvaa usko. Ellette niin tee, ette ole sen arvollisia. Uskosta kasvaa vaellus. Ellette niin tee, on asia taas niin." — "Sinun täytyy antaa ojentaa ymmärryksesi. Mutta ojentuminen on *pitkittyvää*. Sen tähden täytyy aina olla varova, ettei mene pitemmälle kuin näkee, ettei ote olevinaan *kaikkietävä*." — "Tämä sana, joka ei ole syntynyt mistään inhimillisestä tiedosta, ei ole myöskään millään sellaisella (siis ei myöskään millään tunnustuskirjalla) kierrettävä tai aidattava tai edes täydennettävä."

Jokainen *Raamatunsana* täytyy lukiessa tulla paljoa terävämmin ja enemmän *täyteläisenä* käsitetyksi, kuin me fraaseista, kuluneista puheparsista rikkaan tapamme mukaan puhellessa olemme tottuneet. "Ellei näitä sanoja tai käsitteitä, niin kuin 'Herra', 'Lunastaja', 'Välimies' itselleen yksityiskohtia myöten selvitä, niin mitä hyötyä niistä sitten itselleen saattaa saada? Paljaan arvonimen. Ei niin, vaan meidän täytyy ne tosioilat suhteet, mitkä niissä osaksi ovat edellytetyt, osaksi ovat ilmaistut, itsellemme selviksi tehdä. Silloin me pääsemme sanat sisältöineen tajuamaan. 'Paimen', 'tie' omat kuvauksia, ja kumminkin, kuta enemmän tällaista luonnollisen asian nimitystä ja merkitsemistä miettii, sitä enemmän selviää, mitä sillä on sanottu Kristuksen suhteesta meihin ja meidän suhteestamme Kristukseen." — "'Elämän leivällä' selvittää Kristus ravitsevan elämänvoimansa, 'elämän vedellä' henkisesti virvoittavan, puhdistavan, hedelmöittävän elämänvoimansa." — "Kun Kristus sanoo: Miltä olen teidät pannut hedelmiä kasvamaan, niin on hedelmäintuotto tällä panemisella todenteolla mahdolliseksi tehty. Se on todellinen istuttaminen, niin tuin jokin puu istutetaan."

Kokonaisarvostelu Raamatun sisällyksestä ja muodosta on: "Raamatullisessa maailmankatsomuksessa on *yhteys* sellainen, jommoista ei missään muualla ole olemassa" ja "ken kerran sellaiset *kauneudet*

tuntee, luuletteko, että silloin voisi vielä niin ihastua inhimillisistä taideteoksista?"

Mitä ymmärrämme, se täytyy meidän, sitä myöten kuin tarvitaan, muuntaa teoksi, kaikissa tapauksissa se sisäisellä kumartamisella ja pyhitykseen pyrkimisellä käsittää. — "Me emme saa sitä käyttää paljasta tietoa ja tunne-elämää (sisäistä levottomista) ja ulkonaista puuhaamista varten, vaan päinvastoin omantunnon ja tahdon sivistämistä, itsemme opettamista ja rankaisemista, vahvistumista ja kurin-alaisena oikeassa hurskaassa menossa pysymistä varten. Se on tehtävämme, hyvän kilvoituksen kilvoittelu, että luonnon ihmisestä muuttuisi Jumalan ihminen, kaikkiin hyviin töihin kykenevä. Sanalla sanoen, kyseissä on totuudeksi tunnetun persoonallinen omistus ja sen kautta luonteensivistys. Uskokaa Te Herran sana: 'Joka totuuden tekee, hän tulee valkeuteen!' 'Joka minun sanani kuulee ja tekee niiden mukaan, hän rakentaa kalliolle.' Se ei ole mitään juosta hakittamista ja syöksymistä, se on kulkemista valkeutta kohti, se on rakentamista (tai istuttamista), kestävästi ja kärsivällisesti päämäärään pyrkivää elämänkulkua ja elämänrakentamista omassa itsessä. Näin kehittyi Teissä tuo Herran ylistämä 'älykäs, taitava mies, josta tulee uskollinen ja taitava palvelija', kehittyi tuo valkeudesta syntynyt Paavalin mainitsema 'viisas mies' ja 'viisas rakentaja', siis ei mikään paljas ajattelija ja tietomies, ei mikään tunneihminen ja haaveilija, ei mikään yrittelijä tai näyttelijä, vaan kehittyi *viisaan luonne*, jota eivät tunteet eivätkä tiedon ja puuhailun viehätykset mestaroi ja hurmaa, vaan joka oppii ne hillitsemään ja kurissa pitämään, oppii ne puhdistamaan ja oppii käyttämään totuuden järkevään palvelukseen."

Täten ei kukaan ole tosin vielä täydellinen kristitty uskonkappaleiden hyväksymisellä eikä elävällä katumustunnustuksella eikä silläkään, että hän jonakin silmänräpäyksenä uskossa tahtoo omata, mitä hänen Kristuksen tiellä rukoillen ja etsien tulee saada omakseen. Eikä sittenkään Beck ole mikään *armon* ylenkatsoja. Hän vain ei tahdo yksinomaista armon saarnaamista eikä mitään armon saarnaa ihmisille, jotka tahtovat syntyisinä pysyä. Hänellekin on kristillisyyden perusajatus: "Jumalan rakkaus pelastavana armona Jeesuksessa Kristuksessa". Mutta "kokonainen armo (Kristuksessa) on vanhurskauden tiellä perustettu, samoin tulee se myös vanhurskauden tiellä yksityisiin." Ja tämä armo ei ole vain vapaaksijulistava, vaan oleellisesti vapahtava, samalla vapaaksijulistava ja voimaa lahjoittava, joka muodostaa ja kasvattaa ja itsensä Isän, Pojan ja Hengen yhteydessä voiman kaikkeen antaa.

Koko kristillisyyden edellytys on ihmisen syntinen luonto ja ihmisen historia. Paratiisissa Jumalasta lankeemisella on ihminen samalla langennut syntyperäisestä perusasemasta, luontomme Jumalan kaltaisesta luonnonpohjasta ja perusmuodosta, maailmaan, aistilliseen ja tottelemattomaan luontoon. Ja seurauksena on luonnonrikkouminen, kuolema. Se ei paranna itsestään aikojen kuluessa. Päinvastoin, yhä kasvava velka ajaa Jumalan ja ihmiset yhä kauemmas toisistaan.

Tämän ihmisen syntyisyyden takia voi nyt hyvä tulla toimeen ainoastaan lunastusteon kautta siten, että Jumala ja ihminen sovitetaan ja ihmiseen uusi luonnonpohja ennalleen korjataan. Toiselta puolen täytyi *Kristuksessa* jumalallisen ja inhimillisen, jumalallisen henkiolennon ja lihaluonnon taas tulla yhteen toisensa kanssa muodostetuksi. Kristus otti turmeltuneen ihmisluonnon, ei kyllä itsenäisesti aistillista, vaan passiivisesti aistillisen ja hänen koko inhimillinen elämänkehityksensä on pitkittyvää lihan ja hengen yhdistystä. Paitsi sitä oli vielä Jumalasta langennut liha uhrattava. Mutta *ihmisen* täytyy nyt Kristus oleellisena Sovittajana uskossa käsittää ja itseensä ottaa. Täten pääsee hän Kristuksen sovinnonoleeseen, hänen persoonalliseen sovintoonsa. Tällä on hän Jumalan kanssa sovitettu. Ja luonnonmuutokseen täytyy hänen tulla. Sitä varten oli tarpeen ei ennen Kristuksen kirkastumista annettu elämäntekijä, *Pyhä Henki*.

"Me emme ole ainoastaan sielu ja ruumis, vaan samoin kuin sielu on yhdistetty ruumiin kanssa, samoin on se yhdistetty myös hengen kanssa. Henki on sielun välin sisään- ja ylöspäin niin kuin ruumis ulos- (ja alas) päin. Mutta tämä henki on ruumismaailman, aistillisuuden valtaaman sielun vallan sortamana sen sijaan että se voisi korottaa sielun yli aistillisuuden ja korottaa itsensä. Näin ei se pääse mihinkään itsenäisyyteen; mutta hengenkylynä on se vielä sielussa, muodon puolesta järkenä, olennon puolesta omanatuntona. Mutta se on nyt toinen toiseensa sekottuneena. Ymmärryksensäkin on kiintynyt aistilliseen, ulkonaiseen ja on näin sieluun kietoutunut. Siis on ensisti erotus tarpeen. Sisällisen ihmisen ja ulkonaisen ihmisen täytyy toisistaan eritä. Sen toimeenpanee sana. Siinä ihminen tulee kahtia jaetuksi. Hänessä kilvoittelee ylöspäin jotakin irti. Silloin tulee veto ylhäältä: 'Minä vedän heidät, kun olen korotettu, puoleeni.' Vetovoima, se on *Henki Jumalasta*, Jeesuksesta. Näin syntyy vähitellen kihlaus ylhäältä olevan Hengen ja tämän meissä olevan hengen välillä ja tässä hengensäännöksessä elähtyy uusi itsenäinen henki."

"Yhä vaan petytään ihmishengessä ja luonnossa olevan rikkaan elämän kautta ja tämä rikas elämä lentää liihottelee juuri ulkopuolella Jumalaa aistimaailmassa, aistipetoksessa, ja, niin rikkaana kuin se kehittyikin, murtuu se pirstaleiksi kuolemassa."

"Ihmisen 'pneumaan', henkeen, joka sielun mukana on alasalennut lihaan, täytyy uudestaan

jumalallisen 'pneuman', hengen tulla, että se taas saa itsenäisen elämän vastoin tuota lihallistunutta sielua."

Nyt vasta on Jumalan tahdon todellinen täyttämisen ja *Kristuksen seuraaminen* mahdollista.

"Siinä on heillä edessään, miten kristillisiä he olisivat siveysjärjestöissään omine 'Kristus esikuvana' oppeineen. Oletko tutkinut, voitko asian suorittaa ja voivatko ne sen tehdä, joille sinä huudat: 'Kristuksen jälkiä! Hänen esikuvansa mukaan!' Kristuksen esikuvanaolo edellyttää ei ainoastaan hänen oleellista yhdenkaltaisuuttaan meidän kanssamme, vaan myös meidän oleellista yhdenkaltaisuuttamme hänen kanssaan, hänen Henkeään. Meidän täytyy juuri hengestä syntymisen kautta olla jääneet itsessämme siinnee hänen kaltaisensa *hengen!*"

"Sen tähden täytyy rukoilla ja täytyy etsiä Kristuksen sanassa. Tämän sanan mukaan täytyy kulkea kuten hänen oppilaansa tekivät ja niin tulee aika, jolloin henki annetaan. Sen määrää armo eikä meidän voimamme. Mutta sitten tulee myöskin vaatimuksena: niin tulee teidän olla!"

"Jumalan tie on jotakin toista kuin ihmisten tie. Edellisellä kulkee aina hiljaa ja kuitenkin oikeaan aikaan ja sitten nopeasti niin kuin luonnossakin. Luontokin uinuu ja uinuu koko pitkän talven ajan. 'Miksi niin kauan? Eihän siitä tulekaan mitään.' Mutta nyt juuri tulee oikea hetki. Valonsäde välkkyi. Jumalan henkituuli puhalttaa. Nyt joutuu. Tehkää ennen mitä tahdotte! Sitä varten on kumminkin toimia, joita voidaan talvella tehdä. Puidaan mitä on ja valmistellaan. Ei että olisi pakko sinne tänne juoksennella. Pysy taloustoimissasi, pidä huolta työmiehistä, jotka sinulle ovat uskotut, mutta ennen kaikkia itsestäsi, ota itsestäsi vaari!"

Tässä jyrkässä erotuksessa, mikä on yhtäältä jokaisessa ihmisessä olevan syntyperäisen Jumalanhengen jäännöksen, joka kumminkaan ei enää jaksaa korottaa ihmistä lihan asteen yläpuolelle, ja toisaalta uuden, ylhäältä tulevan Pyhän hengen välillä, on avain ymmärtämään kaikin puolin Beckin ominaista asemaa uskovon teologiian ja kirkon keskivälillä. Asia käy vielä selvemmäksi tarkastettaessa, mitkä Beck niin usein erottaa: psyykillistä, sielullista, luonnollista ihmistä ja pneuma-ihmistä, henki-ihmistä.

Verrattaessa aitolihalliseen ihmiseen (lihalliseen ihmiseen ahtaammassa mielessä), jolla ei ole halua sanalla sanoen mihinkään muuhun kuin aistillisiin himoihin, on *sielullinen* ihminen parempi. Sielullinen ihminen pitää koko ihmisemolemusta, erittäinkin henkeä armossa. Hän iloitsee kauneuden nautinnosta ja esiintymisestä luonnossa, ihmiselämässä ja taiteessa, ruumiillisen ja henkisen voiman ja hyveen harjoituksista, henkisten aarteiden kokoamisesta, luonnon, ihmismaailman ja historian syvyyksiin syventymisestä. Hän etsii Jumalaa ja antaa itseään viedä Jumalan luo. Tuttavuus kristillisyyden kanssa saattaa hänet järjellä ja tunteella tajuamaan jotakin kristillisyyden salaisuuksista, kuten jumaluuden kolmiyhteydestä, Kristuksen rakkaudesta, kaikesta Jumalan ilmestyksestä ja lainaamaan myös siitä joitakin ohjesääntöjä elämälleen. Sielullinen ihminen ei ole itse itselleen kylliksi, hänessä kehkiää halua ja intoa perheen, isänmaan, kirkon, niinpä kaunisten Jumalanpalvelusten, kristillisten juhlien samoin kuin hyväntekeväisyyden hyväksi.

Koko tämä ala, missä sielullinen ihminen liikkuu, ei ole itsessään ylenkatsottava, se on päinvastoin suurimmaksi osaksi jumalallista säätämää, kuten perhe, valtio, aikanaan Israelissa myöskin aistillinen Jumalanpalvelus ja ulkonainen kuri. Siellä hoiti Jumala itse niitä. Niin jaamme ja tulee meidänkin niitä ihmisten ja kansojen alemmalla kasvatusasteella ollessa hoitaa. Kristillisuus on tosioissa sangen paljon ollut apuna myöskin sielullista elämää maailmassa korottamassa ja jalostamassa. Matt. 13: 31-33. Maailman koko henkinen ilmapiiri on Kristuksen hengen voimalta muuttunut. Kristillisyydessä juureutuu sivistyksemme ja humaniteetti, ihmisyys.

Kumminkaan ei kristillisyyden varsinaista olemusta ole vielä käsittänyt se, ken ei yli tämän paljaastaan sielullisen asteen ole edistynyt, joka kyllä usean hyvinkin kiitetyn kristillisyyden kohdalla on asianlaita. Jo sitä ei jaa jättää huomioon ottamatta, että sielullisen ihmisen koko toiminta harvoin on puhdas itsekkäisyydestä ja aistipetoksesta. Sellainen sieluntila saattaa asianomaisen tietämättä olla. Tässä taas voi kasvattajaviisaus vaatia, ettei vapautta liian aikaiseen häiritä, kuten nuorison maallisiin huvituksiin nähden, kun huvit säilyttävät vielä ainakin soveliaan siisteyden. Mutta vihdoinkin täytyy ajan tulla, jolloin ihmiselle silmät aukenevat siitä, että myöskin nuo hänen korkeimpina pitämänsä hyvät, voimat, toimet kaikki omat kuoleman vallan alaisia. Ne eivät anna hänelle kärsimisissä ja kuoleman hetkellä enää niin mitään lohdutusta; vielä vähemmän ne voivat häntä auttaa voittamaan kuolemaa. Yksin inhimillinen tiede ja viisauksin joutuvat lopuksi Saarnaajan arvostelun omiksi: kaikki on turhuutta, paljas inhimillinen vanhurskaus, niin vähän kuin se onkin ylenkatsottava, ei vie vielä taivaanvaltakuntaan.

Sitä vastaan avaa meille nyt Jumala Kristuksen kautta korkeamman, pysyvän elämän "taivaanvaltakunnassaan", puhdistaa ja varustaa meitä voimalla ja muodostaa meitä sitä varten Henkensä kautta, tekee paljaasta sielullisesta ihmisestä uuden ihmisen, henki-ihmisen.

Henki-ihminen on se, joka kuuntelee, tottelee itseänsä Jumalaa, jolle valo ylhäältä avautuu ja voima ylhäältä annetaan, jotka hänet uudistavat Ne auttavat häntä irtautumaan maailmasta ja omasta lihastaan, se tietää ei ainoastaan alhaisesta aistihimosta vaan myös turhuuden kietoman maallisen hyvän siteistä, ihmissuosiosta, omasta tahdosta j.n.e. Nyt vasta oppii hän oikein Jumalaa Isänä, Kristusta Sovittajana ja Lunastajana sekä Herrana uskossa tuntemaan ja ymmärtämään. Todellista totuutta ja pysyviä hyviä asioita tuottaa hänelle vain Jumalan sana ja Jumalan tahdon tekeminen. Koska hän etsii kunniaa ja täydellistä tyydytystä yksin Jumalassa ja taivaanvaltakunnan aarteista, voi hän jättää maallisesti pahimmankin niinkuin Jumala tahtoo, pysyä hiljaisuudessa ja salaisuudessa, tahi Jumalan määräämää työtä tehdä ja kuormaa kantaa, vieläpä sen tähden kärsiäkin, kaikessa seurata Kristusta.

Täydelliseksi ei hän siitä tule niin kauan kuin maan päällä elää yhtä vähän kuin täydellisesti autuaaksikaan Kuoleminen ja uudesti elähtyminen käyvät aina rinnatusten. Mutta lihan valta hänessä on murtunut Vanhurskas Isä taivaassa auttaa sitä, ken uskollisesti hänen sanassaan pysyy, myös eteenpäin Hengellään, niin että hän voipi synnin aina uudestaan tuntea ja kieltää sekä täyttää hyvää.

"Vasta uudestisyntymisen jälkeen alkaa vaarallisin koekohta. Nyt on ihminen uudestaan itsenäisyyden vapauden koekohdassa. Nyt voivat hengen saastutukset ja harhailut, ei ainoastaan lihalliset, esiintyä jumalallisen väärentämisenä, jumalallisen väärinkäyttämisenä."

"Totuuden tie, sellaisena kuin se on Raamatussa selvitetty, on tosin *rauhan tie*, mutta *taistelua vaativa*, on tie, joka vie syvyyteen, mutta joka taas alennuksesta korottaa. Se on *kierteisliikuntoa*, eikä mitään suoraa."

Jumalanvaltakunta ei ole vain sydämentilaa, kuten rauhaa, iloa, autuutta; vielä vähemmin on se kristillisten ruhtinasten hallintoa tai yhtyneiden hurskasten voimaharjoitusta kaikellaisine laitoksineen kuria, hyväntekeväisyyttä ynnä muuta sellaista varten. Vaan se on Jumalanvaltakunta, että taivaan voimat, hyvyydet, persoonallisuudet, joilla yksin on todellinen olemus, että "taivaalliset realiteetit, todellisuudet," lujasti järjestettynä kokonaisuutena, ylimaallisena elämänjärjestönä, nyt myös vaikuttavat tähän maailmaan. Aistimille näkymättä ja kuulumatta vaikuttavat ja toimivat ne, luonnon hiljaisen vaikutuksen tavoin, mutta ankarimmalla lainmukaisuudella Jumalalle yksin tunnetun suunnitelman mukaan. Me emme tarvitse Jumalanvaltakunnan tulemusta maailmaan ihmiskeinoin ensinkään auttaa. Emme tarvitse; se on jo täällä ja on vaikuttamassa. Siitä vain on kysymys: kuka pääsee, kuka tulee siihen? Häiritsemättömimmin voisi se kehittyä, jos hurskaatkin eivät niin usein luulisi täytyvänsä toisen kerran sen kulkua varjoon panna, toisen kerran sen armoa tai sen tuomioita estää. Kaikki olisi parhaimmin, jos vain kukin paikallaan, mihin Jumala hänet on pannut, ahkeroin saamansa tehtävät kaikin voimin, tarmonsä takaa suorittaa, siihen sijaan että pyrkii kaikkialla muutoin näyttää maailmanparantaja ja kirkonparantaja olevansa. Silloin kaikki rattaat soveltuisivat toisiinsa. Muutoin panee Jumala tätenkin aikeensa täytäntöön, ja vahingon saavat ne, jotka häntä eivät tunne sekä haluavat omia aikeitansa sysätä hänen paikalleen.

Voimat ja persoonallisuudet, joiden Jumala antaa valtakuntansa ilmestymisen jälkeen tässä maailmassa vaikuttaa, kääntyvät yhdeltä puolen ihmisiin, jotka hänen sanansa ottavat vastaan ja kätkevät ne. Mutta toiselta puolen toimivat ne huomaamatta myös vastustavaa maailmaa vastaan ja sen kautta. Näin vaikuttaa Pyhä Henki valheenvaltaa vastaan maailmassa ja valmistaa sitä tuomiolle. Myöskin Jumalaa vastustavien ruhtinasten tai kansojen täytyy siihen auttaa Jumalan tahtoa ja suunnitelmaa toteuttaa.

Mutta sellaisista hurskaista, jotka ovat läpi nöyryytysten, kieltäymisten, kärsimisten lähteneet Kristuksen omalle tielle, jotka juuri sillä ovat antaneet itsensä hakata ja silittää käytettäväksi kiviksi, on Kristus, oikeana rakentajana, pystyttävä luvatus Jumalan rakennuksen todellisen Kristuksen seurakunnan, oikean kristillisen valtion, kun hän näkyvänä taas tulee voimassa ja kirkkaudessa. Heistä on hän ottava ne papit ja kuninkaat jotka tuhatvuotisen valtakunnan aikana ohjaavat kansakunnat hänen alamaisikseen. Mutta kaiken lopputulos on koko ajallisen maailmamenon lopetus, puhdistus ja taivaallisen uudestimuodostus, uudet taivaat ja uusi maa, sellainen maailma, jossa elämä ja vanhurskaus asuu, joka on Jumalan läpätunkema samalla kuin se on muodostunut Pojan kaltaisuuteen.

Jumalanvaltakunnan levittämiseksi maan päällä saavat ja tulee *ihmisten työskennellä mukana*, lähinnä siinä toimessa, mihin kukin on kutsuttu ynnä Jumalan johdolla muodostuneissa kirkollisissa ja muissa olosuhteissa. Erinomaiseen toimintapuuhaan kuuluu erityinen Jumalan kutsumus, varustus, kouluutus Mutta toiselta puolen emme saa itseämme pettää: muodot semmoisinaan, joissa me toimimme, myöskin koulu, valtio, kirkko, sisälähetys ja ulkolähetys kaikkine yhdistyksineen, seuroineen, laitoksineen ja toimenpiteineen eivät itsessään ole mitään pysyvää, ei edes jotain, mikä on täydellisyyteen kehittymässä. Ne ovat paljoa enemmän heinien, puiden, olkien, ruumenien veroisia, jotka tätä maailmaa varten ovat välttämättömiä, mutta jotka kuitenkin kerran tulevan tuomion tullessa palavat poroksi. Kaikesta kirkollisesta toiminnasta tai lähetystyöstä aivan samoin kuin kaikesta työstä

perheessä, maallisessa kutsumuksessa, kouluissa ja valtiossa ei ihmisen mukana seuraa iankaikkisuuteen mitään muuta kuin hengen hedelmät, jotka hänen työnsä ohella hänessä itsessään ja muissa kasvavat ja kypsyvät: persoonallinen uskollisuus, oikeamielisyys, rakkaus, usko, kärsivällisyys, vilpiton, teeskentelemätön nöyryys j.n.e.

Näiden hedelmien saavuttamiseen eivät mitkään ulkonaiset keinot auta. Ne kasvavat yksin Kristuksen ja hänen apostoleinsa seuraamaa ja neuvomaa *menettelytapaa* noudattaessa.

Kaikki kristityt voivat Jumalanvaltakuntaa maan päällä toisten suosioon saattaa ja sen leviämiseksi apuna olla Mat. 5: 16, 1 Piet. 2: 12, Mat. 9: 38 mukaan kristillisellä vaelluksella ja rukouksella.

"Kaikille kristityille on sanottu: pitäkää kansojen keskellä hyvä meno! mutta ei että heidän tulee juosta sinne tänne pakanain sekaan ja saarnata. Siten julistatte Te Herraanne Jeesusta, hänen hyvettänsä. *Se on lähetystyötä*. — Hyvä vaellus on *jokapäiväisessä elämässä*. Sellaista oli vanha kristillisuus: hiljaista, siveää; mutta lujia ihmisiä, henkilöitä, luonteita, joille ei saanut X:ää tehdä U:ksi, jotka tiesivät, mikä on oikein ja mikä väärin, mikä on valheteltua ja mikä totuutta sekä pysyivät siinä ja sen mukaan toimivat ja sen mukaan arvostelivat. Siten oli hyvin. Nyt on meillä: paljaita Jumalan valtakunnan rakentajia — siveellinen puoli jää takapajulle yhä vain oppilauseita, sääntöjä, uusia seuroja, uusia lähetyksiä. Juurtukaa, juurtukaa maaperään, jolla seisotte. Siten olette puita, joita ei mikään tuuli kaada." — "Se on tie: neuvoa taas jokaista pysymään kutsumuksessaan, niin kuin Luteruskin on tehnyt: Sinä palvelijatar, sinä tallirenki, siihen on Jumala sinut pannut. Siinä palvele Herraasi äläkä juokse luostariin! Siinä, kutsumuksessanne, hajottakaa Jumalanpelkoa ja oikeamielisyyttä! Ja jos etemmä olette edistyneet: *Kristuksen hyveitä* julistakaa! Sellaisista tulee miehiä, joihin voi luottaa."

Neuvoista niille, jotka tahtovat tulla kristillisiksi *papeiksi*, esitettäköön tässä seuraavat opetukset.

Papinviran tehtävä raamatullisessa mielessä on: opetuksella, johdattamisella ja palvelemisella (itsensä uhraamisella) perustaa elämänyhteyttä Kristuksen kanssa ihmisissä ja ihmisten keskuudessa, viedä Kristuksen kuulemiseen ja seuraamiseen ynnä elämään hänessä.

Papinviran todella Jeesuksen nimessä hoitamista varten täytyy papin itsensä tuntea Kristus ja seurata Kristusta. "Mutta tästä ei vielä seuraa, ettei sitä ennen yhtään mitään voida Jumalan ja Jeesuksen nimessä tehdä. Jumalan käskyjä ja tietä Jumalanpelkoon, niin kuin niitä Vanha Testamentti ja niin kuin niitä edelläkävijä Johanneskin valmistuksena Jeesukselle opetti, niitä ainakin voidaan opettaa."

"Tosin kyllä syytetään: 'sellainen saarnaa vaan siveyttä (paljasta siveysoppia armon sijasta)'. Kunpa hän vain oikein siveyttä saarnaa! Ken on Jeesuksessa Kristuksessa, hän ei ole yli siveysopin, vaan hän edistyy aina enemmän siveysoppiin, lakiin. Näin on tehty vastakohtia, missä niitä ei ole olemassa."

"Siveysopin saarnaaminen on parempi kuin taisteluhalu ja innoittelu-into vasituisesti kristillisiin asioihin nähden, joita ei vielä tunneta ja joita ei vielä omata, jolloin esiinnyttään Jumalan ja Kristuksen nimessä, mutta toimitaan päinvastoin. — Monet ovat niin miettimättömiä suorastaan sanontaan: 'Sitä ja sitä en voi uskoa.' Kuka sinulta sitä tahtookaan tietää? Niin anna, mitä voit antaa ja mitä uskot, pehmitä, kylvä edes peltoa ellet taivaanvaltakunnan nisuilla, niin kuitenkin jumalallisella siemenellä. — Jos olet niin kauas joutunut, ettet voi enää yhtään mitään Jumalan nimessä antaa, silloin luovu virasta!"

Papin tärkein tehtävä on *saarna*. Sitä tulisi harrastaa paljoa enemmän kuin vain muun työn lomassa (Mat. 9: 37 s.) siten, että vakavin miten mahdollista läpi koko viikon pitkittymin tutkimuksin kokee tunkeutua yhdeltä puolen tekstin sisältöön, toiselta puolen omaan sisimpään ja kuulijain sisimpään ynnä sen mukaisesti sana sitten jakaa. Silloin voi vaikutuksen turvaisin mielin jättää Jumalalle ja hänen Hengelleen.

Saarnan on käännättävä koetteeksi ensin *suuren joukon*, kaiken kansan puoleen ja tällöin on erittäinkin silmälläpidettävä eksyneiden ja kirkon kanssa ristiriitaan joutuneiden tarpeita. Saa sitenkin kansan sydämmeeseen kokea vaikuttaa, että osottaa osanottoa sen ulkonaiseen hätään, köyhyyden vallitessa siitä pitää huolta, sen oikeutta esivaltaa tai mahtavia vastaan puoltaa, sairaustapauksissa sitä tukee. Sitä vastoin *varottaa* Beck mitä ehdottomimmin niin hyvin ajan tehdasmaisista koristeistutuksista kuin osanotosta mihinkään valtiolliseen ja uskonnolliseen *puoluepuuhaan*. Samalla kuin hän ei pelkää "seisoa yksinään oleman alhaisella jakkaralla", pelkää hän että, kun puolueeseen liittyminen riistää itsenäisen arvostelun ja toimintavapauden, joudutaan siihen kiusaukseen, mitä koko maan piirin yli tulee (Ilm. 3: 10 ja 14: 12).

"Välttämättömään taitavuuteen nykyaikana kuuluu: Älkää toki koskaan liittykö mihinkään puolueeseen — sellainen ei tosin kutsu itseään koskaan puolueeksi liittoon tai minkä nimisiä lienevätkään! Muutoin ette voi koskaan toimia niin kuin tahdotte ja niin kuin Te asian ymmärrätte, vaan Teidän on *pakko* toimia tuon seuran jäsenenä. Yksityisten kanssa saattaa yhteyttä pitää, mutta seuran

kanssa ei." — "Niin esiintyivät kaikki, jotka Jumalan palvelijoita todellisesti olivat: he eivät vilkuilleet ympärilleen, eivät haeskelleet, eivät suunnitelleet aikeita ja järjestöjä, eivät muodostaneet mitään puolueita, eivät etsineet sieltä täältä keinoja ja temppeja; he tekivät, mitä Jumalalta kuulivat, juuri niin eikä toisin. Muusta antoivat he Jumalan huolehtia."

Kansalle on saarnattava pääasiallisesti Jumalan lakia ja täytyy meidän niin pitkälle kuin kutsumus siihen velvottaa, pitää sitä myöskin inhimillisen esivallan lain alaisena. Sitä vastaan ei ole koskaan toivottavissa, että voittaisimme kaiken kansan todellisen kristillisyyden ja Jumalanvaltakunnan omaksi. Se alistuu täydellisesti kuuliaisesti Jumalalle vasta sitten, kun se on tullut Jumalan tuomion läpi käyneeksi.

Sen tähden on kristillisten paimenien tärkein tehtävä koota seurakunnasta esiin todellisia *Jeesuksen oppilaita* ja kasvattaa niitä sekä saarnan annilla että myös lähemmässä seurustelussa ja jokapäiväisien aiheiden sattuessa oikeaan kristityn mieleen ja vaellukseen. Näistä pääasiallisesti on sitten Herra Kristus itse ottava *valittunsa*. Siis aina on ydinkristittyjen voittaminen silmällä pidettävä.

Älköön kumminkaan luultako, kun tullaan johonkin paikkakuntaan, missä jo on olemassa jokin niin kutsuttu "seura", että nyt minulla on jo sellainen ydinkristittyjen piiri. Sellainen on kokonaisuuteensa ja yksityisiinsä nähden ensin koetellen tutkittava eikä voida sellaiseksi arvostella, miksi se tekeytyy ja minä se kulkee, jos se vain esim. ihmiskäskyt ja hurskaat miehet pitää suuremmassa arvossa kuin Kristuksen ja hänen puhtaasti inhimillisen ja puhtaasti luonnollisen tapansa. Missä ei vielä mitään "seuroja" tai yhdistyksiä ole, siinä ei pidä ensimmäiseksi tehtäväkseen katsoa sellaisien aikaansaamista. Pikemmin on huomio luotava siihen, missä ovat ne istutukset, jotka Jumala on istuttanut? Niitä mitkä täten sisällisesti ovat yhtä, ei ole pakko järjestyssääntöjen alaisiksi säätää ja sellaisilta yhtymiseen koota. Yhtyminen seuraa kyllä silloin jossakin muodossa itsestään. Se on sitten todellista elimistöä, elävää yhdistymistä ja liittoumista. Siihen sijaan se, mitä ihmiset tavallisesti järjestäytymiseksi kutsuvat, on enemmän tehdastyön tapaista ja näköistä.

Täten voidaan Beckin opetus ja kritiikki lausua lyhyesti sanoilla: muuttakaa mielenne, kaikki ilman erotusta, hyvätkin, muuttakaa ajatuksenne, harrastuksenne ja tekonne!

Kääntykää takasin, te valtiomiehet, tiedemiehet ja kirkonmiehet pimityksen ja ylenkatseen alaisiksi joutuneisiin jumalallisiin perustotuuksiin ja Jumalan lakeihin. Omistakaa sitä varten ilmestyksen valo, joka teille tarjoutuu yksinomaan Raamatussa, eikä muualla.

Mutta älkää sekottako "alkuasteita päämäärän ja kalleimman kalun" kanssa, älkää sitä, mikä sielullisesta ihmisestä näyttää korkeimmalta, iankaikkisen kanssa, Jumalanvaltakunnan kanssa! Älkää tuhlatko voimaanne ihmispuuhaan, joka katoaa eikä tuota teille mitään iankaikkista palkkaa, vaan tuottaa tuomiota, etenkin silloin, jos te sen tähden sorratte todellista Jumalanvaltakuntaa, ja pidätätte niitä, jotka sen tahtovat voittaa.

Antakaa te kaikki, jotka Kristukseen toivotte ja etenkin te, jotka hänen hyväkseen haluatte työskennellä, silmänne avautua taivaanvaltakunnan tavaroille, maailmaan vaikuttaville jumalallisille realiteeteille! Pyrkikää itse niiden kautta iankaikkisesta elämästä osallisiksi! Toivokaa niistä parasta kaikessa vaikutuksessanne, jota varten teidän välttämättä täytyy itsennekin taivaanvaltakunnan lakien alaiseksi mukautua.

* * * * *

Beck eli Tybingenissä tiedekuntansa muiden jäsenien kanssa hyvässä sovussa ja seurusteli eräitten muidenkin professorien kanssa; mutta likeisempää yhteyttä ei syntynyt eikä hän täällä saanut niin uskollisia perheystäviä ja sellaista seuraa samanmielisten kanssa kuin Baselissa. Tämän hän monesti kipeästi tunsi ja usein oli hänellä yksinään olevan painostava tunne. Vaikkapa hänelle annettiin tunnustusta ja silloin tällöin hänen ajatussuuntaansa myönnyttiin, niin täytyi hänen kumminkin itsellensä sanoa, että hän oli yksin. Tämä ei voinut tosin häntä kerran aljetulta tieltä syrjäyttää eikä riistänyt häneltä vakaumusta kulkea eteenpäin. Hän jätti asiansa Jumalan huostaan. Mutta hän ei säästynyt myöskään kokemasta opetustapansa ja Raamattuun ottamansa aseman tähden ankarosta, jopa tulisiakin hyökkäyksiä jumaluusoppineiden puolelta nimenomaan Pohjois-Saksasta ja Baijerista. Hän ei ollut mikään taistelun ystävä ja vain silloin olisi hän tarttunut kynällä julkisesti puolustamaan mielipiteitään ja asemaansa, kun olisi tuntenut sen pakottavaksi velvollisuudekseen. Mutta hyökkäykset eivät olleet sen laatuaisia, että sisällistä pakotusta puolustukseen olisi ollut. Sitä tekivät hänen puolestaan tutut, yksinpä vastustajansakin Wyrtembergissä.

Beck arvosteli kyllä terävästi olosuhteita kirkossa, valtiossa ja kansanelämässä samoin kuin tieteen piirissäkin, mutta hän tahtoi opettaa, varottaa, silmiä avata, ei sotia; aikansa vaaroista hän varotti.

Vuonna 1848, jolloin yleisiä kansanlevottomuuksia tapahtui kaikkialla, hän saarnoissaan muun

muassa lausuu:

"Nykyisen ajan levottomassa kuohussa, jonka Jumala on sallinut, tiedän kristityille vain yhden neuvon: seurata vanhojen apostolisten kristittyjen askeleita. Nyt käyvät tuomiot valtioiden yli, niin kuin silloin juutalaisten valtion yli. Tuota Herran ensimmäisessä vartiossa tulon seuraa nyt toisessa vartiossa tulo, joka ulottuu yli maanpiirin. Herraa odottaminen, ettei olla laiskoja, vaan sisällisesti varustettuja ottamaan häntä vastaan, *pysyminen erillään poliittisesta hommasta*, ja missä virka ja kutsumus vielä sen kanssa yhteyteen viepi, Herran voimasta kyyhkyjen yksinkertaisuudella ja käärmeen kavaluudella varustautua, mutta niille, jotka vielä mielellään ottavat sanaa vastaan, olla auttajina autuuteen, se on meidän yksinkertainen, mutta kyllä paljon merkitsevä tehtävämme."

"Niin, sinä levoton aika, sinä isänmaa, jota kunnianhimoiset puolueet raatelevat, jota uhkaa ystävä ja vihollinen, sinä kansa, totuudesta yhä enemmän kauemmas poikennut, jota heikot ihmiset, väärät ja kevytmieliset ystävät, narrimaiset haaveilijat yhä lähemmä kuilua vievät; sinä nuoriso, jonka ajan myrsky on ilmaan heittänyt, hiljaisesta maaperästä irtitemmannut, jossa sinun ensin tuli juurtua, voidaksesi kerran oikealla ajalla vakavana puuna ottaa sinulle ajottu paikkasi ja kantaa hedelmiä eikä vain lehtiä; sinä vanhus, neuvoinesi ylenkatsottu, kokemattomuuden ja ylpeyden huudon kuurouttama, itse harhaan menneenä siihen nähden, mitä aina ja kaikkialla totena, oikeana ja hyvänä pidettiin; sinä esivalta, arvosi menettäneenä, kaikilta puolin ahdistettuna ja kaikilta puolin ehkäistynä uhkamielisyyden ja epäjärjestyksen hengen kautta; te perheiden isät ja äidit, osaksi raskasten surujen osaksi tyhjiä toiveiden pirstomina, omien lastenne vaivaamina tai heidän tulevaisuuttansa surevina, huoaten perheenhallituksen kuorman painamina tai laiminlyödyn perhekurin seurausten vitsomina; te työmiehet, te halpa-arvoiset ja köyhät, oikeaa ystäväanne yhä enemmän väärinkäsittäen, liehakoitsijain piirittämänä, jotka teille lupailevat paratiisia ja helvetin poltinraudan merkkejä omiintuntoihinne polttaen, kunnianhimosi, vallanhimosi ja rahanhimosi kautta teiltä yhä enemmän kunniallisen leipänne riistävät, lopuksi teidät pahantekijöiksi tekevät ja teurastettaviksi vievät; te arvossa olevat ja rikkaat, veljistänne onnettoman välimuurin erottamat, epäluulon, kateuden, vihan ja kiukun ympäröimät, uhkauksien hämmästyttämät, parhaan tahtonne hyvinteossa kirottut, ja pahan tahtonne kostonmiekan pääne yli nähden; te oikeat isänmaan ystävät, kansan ystävät, ihmisystävät, te kunniamiehet, joiden sydän suree, suuttuu, verta vuotaa kaikkea tätä hätää ja sekasortoa nähdessänne, kun teidän täytyy uskollisuuden ja rakkauden nähdä maassa yhä enemmän vähenevän, täytyy nähdä tyhmyyden, kevytmielisyyden ja röyhkeyden yhä enemmän kaivavan ympäri perustusta ja hurskaat eivät voi mitään toimittaa (Ps. 11: 3), viisasten täytyy vaieta (Amos 5: 13) ihmisapu on turha (Ps. 60: 13): te kaikki, ketä lienettekin, mikä nimenne lieneekin, te tämän ajan lapset, oi jos te voisitte, tahtoisitte havahtua ja nousta ei tuohon moni- ja suuri-puuhailuun, johon teitä jo useampia vuosia sitten on kehoitettu, ei siihen, vaan että te voisitte, tahtoisitte kuitenkin nousta yhteen, ratkaisevaan suurtekoon, joka on yksinkertaisessa neuvossa: etsi oi ihminen, oi kansa, oi kuningas, *etsi Jumalassa, mitä sinulta puuttuu!*"

Häntä suretti, kun häntä ei ymmärretty ja hän huolehti jokaisesta, kenen huomasi väärällä tiellä, tarjoten monelle kätensä avuksi milloin tuloksella, milloin tuloksetta. Ei koskaan kuultu hänen katkeralla äänellä tai vihassa moittivan vastustajaansa. Asia, ajansuunta, väärät periaatteet, eikä henkilöt, olivat ne, joita vastaan hän taisteli. Missä huomasi rehellistä pyrkimystä, saattoi hän seurustella toisin ajattelevienkin kanssa sekä olla kärsivällinen. Hän ei ollut mikään professori tavallisessa merkityksessä, ei mikään kuiva opettaja, ei mikään kamariviisas, vaan elämän mies parhaassa merkityksessä. Hänellä oli avoin silmä elämän kaikkiin olosuhteisiin ja tapahtumiin, hän tutkien seurasi ajanmenoa valppain, tarkastelevin silmin ja siten oli hänellä harjaantunut arvostelukyky, joka ei helposti vienyt harhaan. Hän oli kokonainen mies. Ulkoa ei nähnyt, miten ankaraa hengenkuria hän harjotti itseään kohtaan eikä hänessä koskaan huomannut mitään teennäistä, pakotettua. Hän oli sisäisesti niin kootuin mielin, ettei helposti suunniltaan poisjoutunut. Mutta sen tunsikin, että kristillisyyksensä hänessä johtui vakavasta, sisäisestä kilvoituksesta ja että hänen omanaan oli rikas, sisäinen elämä. Turhamaisuutta joko kateederilla tai yksityiselämässä ei hänessä huomannut, hän ei pitänyt itseään kiitettynä, kuuluna professorina ja häntä hymyilytti, jos joku ilman totuuden tosihalua tai ilman sydämmen tarvetta tunkeutui hänen luokseen, ihmetelläkseen vain hänessä kuulua miestä. Sellaisia hän hyvin levollisena väisti tai katkasi tunkeilemisen jollain raitistavalla sanalla. *Totuus ja elämä* olivat ne navat, joiden ympäri hänen elämänsä ja mielensä pyöri, niiden perään hän pyrki, niiden puolesta tahtoi vaikuttaa ja missä näitä huomasi muissa, siinä tuli niitä vastaan, kuuluivatpa henkilöt sitten mihin suuntaan tahansa.

Tässä mielessä ja hengessä vaikutti ja opetti Beck 35 vuotta Tybingenin yliopistossa ja runsasta siunausta levitti hänen toimintansa. Ulkonaisesti ei hänen elämässään tällä ajalla tapahtunut mitään suuria muutoksia; pääasiahan onkin, mitä sisällisesti ihmisessä, joka Jumalan kasvatuksessa ja koulussa on, tapahtuu; mutta se on vain Jumalalle selvimmin tunnettua.

Ja kumminkin seurustellessa saa ihmisen koko olennosta vaikutuksen, jos sisällistä kasvamista ja kypsymistä iankaikkisuutta varten on huomattavissa. Tätä kypsymistä täytyi Beckissäkin monenlaisten

kokemusten ja vaikeuksien vaikuttaa, joita hän ja perheensä saivat kokea. Itse hän makasi moneen kertaan vuoteen omana sairaana. Raskaita sisällisiä taisteluja oli hänellä sairautsiensa aikana. Sitä todistaa esim. seuraava kirjeen ote: "Monesti lankesin polvilleni ja huusin Herralta armoa. Oi miten läpikutkituiksi tulivat sydämmeni kaikki loukot, miten syntini kävivät pääni yli ja miten selvästi sain tuntea, ettei yksikään veli voi toistaan eikä kukaan voi itseään vapahtaa, vaan ainoastaan Herra yksin ja että Hän on ihmeellinen Jumala, jota me emme käsitteillämme emmekä mielikuvituksillamme voi mihinkään ohjailta, jonka sulattavassa tuleessa paraskin meissä, mitä hyvinä päivinä uskonlujuuksena hyväilimme, sulaa kuin vaha tai esiintyy vain synnynnäisenä luonteena, terveenä verenkiertona, vatsan lepona, lyhyesti sanoen, lihana vielä. Miten voi syville, miettiville mielille itse 'Kristus meissä' tulla paulaksi ja petokseksi, että ne panevat oikeastaan uskonsa ellei ulkonaisiin töihin, kuitenkin sisäisiin voimankokemuksiin eikä sanoa: 'Tyydy minun armoon!' Mutta kun kaikki ajatusten innostus, myöskin 'unio mystica'n innokas ylistys lamautuu, kun *Kristus meissä* tulee haudatuksi, silloin voi sydäntä! ellei se opi tuntemaan ja käsittämään, että '*Kristus meidän edestämme*' on A ja O, on kaiken juuri ja huippu." Taisteluistaan sisällisesti vahvistuneena hän kuitenkin aina pääsi. Monesti antoi hän luennoissaan oppilaille julkisesti ja ilolla todistuksia niistä. Perheensä piirissäkin sattui monta surua. Erittäin raskasta oli hänen saada tieto, että Sveitsissä erään papin kanssa naimisissa olevan tyttärensä yhdeksänvuotias poika tuli ammutuksi ja että ampuja, mielihäiriössä oleva sukulainen, myös surmasi itsensä.

Poikasen äiti oli jo kolme vuotta aikaisemmin kuollut. Heti surusanoman saatuaan kirjoitti Beck murheelliselle vävyllään: "Kaksi tuntia sitten saapui meille kirjeesi; tapahtuma on traagillinen yökohtaus, joka meitäkin murehuttavasti liikuttaa ja jonka täytyisi meitä vapistuttaa, ellei meillä olisi uskoa sielujenpaimeneen, joka ei anna lampaitansa kenenkään, ei saatanankaan eikä sen pimeydenvoimien temmata kädestänsä. Sen tähden emme anna itseämme harhaan saattaa tuon valheen, jota maailma niin mielellään levittää, että olisi turhaa palvella Jumalaa ja usko olisi vain petosta kuinka usein täytyi vanhan liiton hurskusten kuulla kysyttävän itseltään: Missä on nyt teidän Jumalanne? Niin, Herran itsensä täytyi kuulla: Hän on luottanut Jumalaan, auttakoon nyt häntä! — Kuinka kauhistavana ilmeni hänelle saatanan voima, joka valloitti ei ainoastaan Juudaksen, vaan yksin rehellisen, uskollisen Pietarinkin, saattoi saattoi koko kansan, vieläpä Herran itsensäkin täytyi kaatua tämän ylimurhaajan kuolemanvallan uhriksi. Tässä ihmiskunnan synkässä murhenäytelmässä ilmenee, että juuri Jumalan viholliset käyvät sotaa ei ainoastaan lihalla ja verellä, ruumiillisilla onnettomuuksilla ja sairauksilla, vaan perkeleen kamalilla hyökkäyksillä ja hänen henkisillä pimeysvoimillaan, että niiden alle voidaan joutua heikkoudessakin, koska hengen alttius ei voi lihan heikkoutta syrjäyttää; että Jumala yksin siinäkin, missä hän meille tutkimattomista, mutta aina viisaista ja hyvistä syistä antaa omiensa joutua uhriksi, pysyy uskollisena Jumalana ja Isänä, joka on oman Poikansa uhriksi antanut, että hän kuoleman kautta ottaisi vallan siltä, jolla kuoleman valta on, että hän niiden sielut, jotka hänelle kuuluvat, lunastaisi ja pelastaisi, vaikkapa ruumis on kaatunut. Molemmat mahtajat kuuluivat hänelle, toinen lapsena ja itse jo taistellen lihaansa vastaan, toinen rehellisenä ja uskovana Herran oppilaana, molemmat ovat siten Jumalanrakkautta nauttimassa, josta ei suru eikä ahdistus, ei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä hallitukset voi erottaa. Jumala on totisesti hyvä kaikessa, mitä hän tekee; siinäkin, minkä hän sallii, kaikessa on hän hyvä."

Tammikuussa v. 1878 kuoli hänen vanhin tyttärensä, naimisissa oleva hänkin ja tämä vuosi oli isänkin viimeinen. Yhä elävämmin tunsin hän, että matkan pää lähenee.

Vuonna 1877 oli hän saanut vielä viettää sukulaisten ja samanmielisten ystävien piirissä kiitollisena Jumalalle viisikymmenvuotisen virassaolonsa juhlan. Julkiset kunnianosotukset, joita hän ei suostunut, oli hän kieltänyt. Virkaveljensä olivat sen tähden vain tunnustusta ilmaisevalla ja sydämmellisellä kirjoituksella esittäneet "kunnioituksensa ja rakkautensa", johon Beck kiitollisena antoi vastauksen. Kiitolliset oppilaat olivat eri seuduilta lähettäneet onnentoivotuksensa. Tässä tilaisuudessa toi hän julki tunteensa seuraavin sanoin:

"Alusta saakka olen antanut kahden periaatteen itseäni johtaa: jokapäivä tehdä työtä ensin itseäni varten, ennen kuin toisiin ja ulospäin vaikutin sekä rajottua tarkasti Jumalan minulle osottamaan velvollisuuden piiriin sen sijaan että pyrkisin mitään suurta aikaansaamaan. Siemenestä, joka näin on syntynyt, odotan opettajalle ja oppilaille ilahuttavaa satoa."

Miten hän arvosteli pitkää elämänjuoksuaan, mitä ajatuksia hänessä sen ohessa liikkui, sen näemme siitä, mitä hän 73:nä syntymäpäivänään, helmikuun 22 päivänä 1877, omiensa varten on kirjoittanut. "Elähtäneeseen ikääni nähden saattaa olla viimeinen kerta, että tänään vietän syntymäpäivääni perheeni ja ystävien keskuudessa. Pidän sen tähden rakkauden velvollisuutena, menneisyyttäni katsellessa Jumalan kunniaksi tunnustaa, mikä Raamatunsana oli minun johtotähteni. Se on salminsana: 'Kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönäsi, sillä sinä pidät minun oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvollasi, ja korjaat minua viimein kunnialla.' Minä olen pitäytynyt Jumalaan, elävään Jumalaan, niin kuin hän on sanassaan itsensä osottanut enkä sen tähden ollut koskaan ilman hänen neuvonsa johtoa, niin kuin hän on taluttanut minua oikeasta kädestäni. Minä annoin itseäni pitää ja olen pitäytynyt

häneen ja myös antanut taluttaa itseäni ja olen varma, että hän korjaa minut viimein kunnialla. Kehotan teitä uskomaan elävään Jumalaan samoin kuin hänen sanaansa, mutta erittäin hänen Poikaansa, joka on viisaus ja elämä.

"Olen silmäillyt kaikille tieteen aloille, historian, luonnon ja taiteenkin, ja tuntenut siellä turhuuden, mitättömän, pysymättömän. Mutta Pyhä Raamattu on yksin tarjonnut minulle sitä, mikä on todellista ja olennaista, jonka tähden en antanutkaan minkään minun itseäni pettää ja häikäistä; se muodostaa ja muuttaa ihmisen iankaikkisuutta varten. Olisi minullakin ollut taitoa päästä suureksi tiedemieheksi, mutta olen sellaisissa pyrinöissä, missä toiset kilvoittelevat saadakseen itselleen nimeä, itseni hillinnyt. Useat ovat minuun halveksien katsoneet, mutta minä olen heidät jumalallisen viisauden valossa ylikatsonut. — Mitä erilaisimmissa olosuhteissa, joihin virka ja kutsumus minut on johtanut, pysyi tuo salminsana johtotähtenäni. Tulin Waldthannissa villiintyneeseen, turmeltuneeseen talonpoikaisseurakuntaan, mihin ei kukaan pappi halunnut ja missä en hengestäni ollut varma. Mergentheimissä sain kerettiläispapin nimen. Baselissa kohtasi minua vastustus puolelta, josta en sitä odottanut. Tybingenissä oli kaikki valmiina estämään menestystäni. Mutta Jumala on pitänyt minua oikeasta kädestäni. Antakaa sen olla kehotuksena itsellenne uskomaan Jumalaan ja hänen rakkaaseen Poikaansa, pelastajaamme ja Vapahtajaamme. Hänen kauttaan tulee kaikki meidän kurjuutemme Jumalan, niin kuin sovitetun Isän eteen, hänen kauttaan tulevat alas kaikki armonlahjat, jotka pelastukseksemme ja rauhaksemme meille lahjoitetaan. Hänen kauttansa toivon täydellisyyteen pääsyä sellaisena, jossa synti ja heikkous vielä riippuu kiinni. Kavahtakaa tämän ajan ja maailman henkeä, epäuskoa, puoli-uskoa ja taika-uskoa, se on pyyntöni teille."

Vielä lähes kaksi vuotta sai hän vaikuttaa henkisesti pirteänä, vaikka heikkonevin ruumiinvoimin. Käydessään syksyllä 1878 tervehtimässä vävynsä perhettä Schluchternin pappilassa, otti hän heiltä nimenomaan viimeiset jäähyvästit ja lausui varmasti, että ken hänen luonaan tahtoi vielä käydä, sen tuli kiiruhtaa, sillä omena on kypsynyt ja putoaa kohta. Vielä luennoi hän säännöllisesti ja vasta joulukuun puolivälissä alkoivat hänen likimmät omaisensa aavistaa pahempaa, kun ruokahalu yhä väheni ja hengitys kävi aina vaikeammaksi. He pyysivät hänen jättämään luennoimisen. Mutta hän vastasi: "oi ei, sehän on vain minulle iloa, kun voin vielä nuoria palvella". Joulukuun 18 p:nä piti hän viimeisen luentonsa, silloin alkoi joululupa. Vielä jakoi hän päivillä nousta ylös, kumminkin istui tavallisesti ristissä käsin hiljaa. Perjantai-illan vietti hän vielä omiensa keskuudessa vilkkaasti puhellen; meni levolle jälkeen kymmenen illalla, mutta sai vähän unta ja tunsu itsensä aamulla hyvin heikontuneeksi. Hengityskin tuli yhä raskaammaksi. Aamupäivällä lauantaina joulukuun 28 päivänä kello 1/2 9 pyysi vielä itseään kohottamaan vuoteessa, laskeutui sitten syrjälleen ja nukkui hiljaa viimeiseen uneen. Keuhkoihin ja vatsaan oli muodostunut paiseita, jotka olisivat tuottaneet elämän jatkuessa yhä suurempia tuskia. Maanantaina joulukuun 30 päivänä haudattiin vainaja suuren saattojoukon seuraamana, joka suri hänen poismenoansa, mutta samalla kiitti Jumalaa siitä siunauksesta, joka vainajan kautta oli levinnyt sekä lähimpään ympäristöön että kauemmaksi ulkomaille saakka.

* * * * *

Bernhard Riggenbach, Beckin laajimman elämäkerran kirjoittaja, vainaja jo hänkin, mainitsee että hänen ja muiden mielen, kun he vainajaa hautaan saattaessaan muistelivat hänen elämätään ja vaikutustaan, hänen kärsimisiään ja taisteluitaan, valtasi Herran sanat Mat. 5: 19. Niillä hän kirjansa lopettaakin. Teemme samoin. Ja kuuluvat nuo sanat: *Sen tähden, joka purkaa yhden näistä pienimmistä käskyistä ja sillä lailla opettaa ihmisiä, hän on sanottava pienimmäksi taivasten valtakunnassa; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, hän on sanottava suureksi taivasten valtakunnassa.*

End of Project Gutenberg's Johan Tobias Beckin elämäkerta, by Eero Hyvärinen

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK JOHAN TOBIAS BECKIN ELÄMÄKERTA ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook,

except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the

copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by

sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.